TIGHT BINDING BOOK

brown book

UNIVERSAL
LIBRARY
OU_204689
UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No T53/Ch54G Accession No. T4389

Author [illegible]

Title [illegible] 1.155.

This book should be returned on or before the date last marked below.

గోపీమోహిని

[పిల్లల నవల]

★

చింతా దీక్షితులు

ఆంధ్ర బుక్ హౌస
సుల్తాన్ బజార్, హైదరాబాద్

బాలానంద ప్రచురణలు

బాలానంద ప్రచురణ
ప్రథమ ముద్రణ
ఆగస్టు — 1955

★

దేశీ ప్రెస్
విజయవాడ-2

సంపాదకులు:

బొందలపాటి శకుంతలాదేవి

చిత్రాలు:
శంకర్, సంజీవి.

★

పుస్తకాలకు:
దేశికవితా మండలి, విజయవాడ - 2.

*

గోపీ మోహిని

అనగా అనగా ఒక ఊళ్ళో ఒక రాజు ఉన్నాడు. ఆ రాజుకు ఒక కొడుకు ఉన్నాడు. ఆ కొడుకు పేరు శివసాయకుడు. శివసాయకుడు చాలా అందమైన పిల్లవాడు. అతడు రాజుల పిల్లవాళ్ళకంటె విల్లు బాణములూ ఉపయోగించడమూ, గుర్రమును ఎక్కి సవారీ చెయ్యడమూ, వేటాడడమూ అన్నీ నేర్చుకొన్నాడు. కాని అతనికి ఇవేమీ నచ్చలేదు. అతనికి బాగా చదువుకోవాలనీ ఇంద్రజాల మహేంద్రజాల విద్యలు నేర్చుకోవాలనీ ఉండేది. కాని ఆ ఊళ్ళో ఆ విద్యలు చెప్పేవాడు ఎవడూ దొరకలేదు. అందుచేత అతను ఒకనాడు తండ్రిగారి సెలవు పుచ్చుకొని గుర్రమెక్కి ఇతర దేశాలు వెళ్ళిపోయాడు. ఒక దేశములో అతనికి ఒక ముసలివాడు కనబడి 'ఈ రాజ్యములో ఇంద్రజాల మహేంద్రజాల విద్యలు నేర్పేవాడెవడూ ఈ దేశములో లేడు. కావలిస్తే నువ్వు హిమాలయ పర్వతాలకి వెళ్ళు. అక్కడ ఒక ముని వున్నాడు. అతడు మునీశ్వరుడు. ఎప్పుడూ గుహలో అతడు తపస్సు చేసుకుంటూ ఉంటాడు. అతని దగ్గరికి వెళ్ళి అతని శుశ్రూష చేసినట్లయితే నీకు ఆ విద్యలన్నీ చెపుతాడు' అని చెప్పాడు.

'ఆ మునిపేరేమిటి' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'ఆ ముని పేరు కామదాసుడు' అని ముసలివాడు చెప్పాడు.

ఆ రోజే శివసాయకుడు ప్రయాణమై వెళ్ళాడు. వెళ్ళగా వెళ్ళగా త్రోవలో అతనికి ఒక దట్టమైన అడవి కనిపించింది. ఆ అడవి దాటితేనే గాని హిమాలయ పర్వతమును చేరలేడు. ఆ అడవిలో ప్రవేశిస్తే దారి తెలుస్తుందో తెలియదో అనుకొన్నాడు. అప్పుడు ఆ దారిని ఒక శబరవాడు వెడుతూఉంటే వాడిని పిలిచి 'ఈ అడవికి అడ్డంగాపడి వెడితే హిమాలయ పర్వతములు తగులుతవా' అని అడిగాడు. 'నీవు చూడబోతే చిన్నవాడవు. ఈ అడవిలోనుంచి ఎట్లా వెళ్ళగలవయ్యా' అన్నాడు శబర వాడు.

'అడవి జంతువుల భయముందా?" అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'అడవిజంతువుల భయములేదుగాని ఈ అడవిలో ప్రవేశించిన వారెవరూ తిరిగి మళ్ళీ రాలేదు.'

'అడవిజంతువులబాధ లేదుకదా ఎందువల్ల తిరిగిరాలేదు?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'ఈ అడవిలో భూతాలు, రాక్షసులు, పిశాచాలూ ఎన్నో ఉన్నవని చెప్పుకుంటారు. మనుష్యుణ్ణి చూచినట్లయితే అవి వాడిని ప్రాణములతో వదలిపెట్టవుట' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'ఇదివరకు ఎవరైనా ఈ దారిని వెళ్ళారా' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'నా ఎరికలో ఒక్కరు వెళ్ళారు' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'ఈ అడవిలో ప్రవేశించిన
వారెవరూ మళ్లీ తిరిగిరాలేదు'
అని చెప్పాడు శబరవాడు.

'ఆ మనుష్యుడు మళ్ళీ తిరిగి రాలేదా' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'ఆ వెళ్ళినది మనుష్యుడు కాదు. ఒక ఆడపిల్ల. ఆ పిల్ల తిరిగి మళ్ళీ రానేలేదు' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'ఆ పిల్ల ఎందుకు ఈ అడవిలోకి వెళ్ళింది అసలు' అని శివసాయకుడు అడిగాడు. శబరవాడు ఆ ఆడపిల్ల కథ ఈ విధంగా చెప్పాడు.

'ఇక్కడికి సమీపాన్ని ఒక రాజ్యమున్నది. దానిని ఒక రాజు ఏలేవాడు. అతనికి లేక లేక ముసలి తనములో ఒక కూతురు పుట్టింది. ఆ కూతురుని వారు ఎంతో ముద్దుగా పెంచుకొంటూ ఉండేవారు. ఆ కూతురికి పదో ఏడు వచ్చేప్పటికల్లా అన్ని విద్యలూ చెప్పారు. తండ్రితోకూడా సవారీ చెయ్యడమూ, వేటాడటమూ, కత్తి తిప్పడమూ అన్నీ నేర్చుకొంది. ఒకనాడు రాజు వేటకని ప్రయాణమై మా శబరవాళ్ళ నంపరినీ పోగు చేశాడు. రాజుతోకూడా అతని కూతురూ భార్యా ప్రయాణమయ్యారు. కూతురినీ భార్యనీ తీసుకొని అతను మాతోకూడా అడవిలో ప్రవేశించి వేట మొదలుపెట్టాడు. భార్యా కూతురూ మాత్రం గుడారంలో ఉన్నారు. రాజు వేటాడి వేటాడి సాయంత్రమయ్యేసరికి గుడారానికి వచ్చేవాడు. ఈవిధంగా వాళ్ళు కొంత కాలము సరదాగా ఆ అడవిలో కాలం గడిపారు.

ఒకనాడు భార్యనూ కూతురినీ తీసికొని రాజు వేటకు ప్రయాణమయాడు. రాజు ఒక గుర్రంమీదా అతని భార్యా

ఒక గుఱ్ఱంమీదా అతని కూతురు ఒక గుఱ్ఱంమీదా కూర్చు న్నారు. మేమంతా డప్పులూ, ఈటెలూ, విల్లులూ, బాణాలూ, పుచ్చుకొని వాళ్ళ వెంట వెళ్లాము. వేట ప్రారంభమయింది. రాణీ దూరాన్ని ఒక పొదలో సింహాన్ని చూచింది. మాతో చెప్పింది. మే మందరమూ పొదచుట్టూ దూరంగా కాసుకొని ఉన్నాము. రాణీ, రాజూ, వాళ్ళకూతురూ కలసి పొదను సమీ పించారు. రాణీ సూటిగాచూచి సింహంమీద ఒక బాణం వేసింది. ఆ బాణం వెళ్ళి సింహం నడుముకు గుచ్చుకొంది. సింహం నొప్పికి కోపించి చెంగున పొదదాటి రాణీ మీదకు ఉరికి గుఱ్ఱం మీదనుంచి ఆమెను కిందకు లాగివేసి ఆమెను గట్టిగా కరిచింది. రాణీమీదకు దుమికీ దుముకడంతోనే రాజూ అతనికూతురూ గుఱ్ఱంమీదనుంచి దిగి కత్తితీసి కొట్టబోయారు. కాని ఆ కత్తి దెబ్బలు తగులకుండా తప్పించుకొని రాణి దేహాన్ని అక్కడ వదిలిపెట్టి నుమ్ము తప్పించుకొని సింహం పారిపోయింది. రాణీని చూస్తూఉండమని మాతో కొందరితో చెప్పి రాజూ అతని కూతురూ గుఱ్ఱాలెక్కి సింహాన్ని తరుముకు వెళ్ళారు. సింహం వాళ్ళువేసే బాణాలు తప్పించుకొంటూ గబగబా పరు గెత్తుతూ పొదలలో దూరుతూ, మళ్ళీ బయటకివస్తూ, వాళ్ళను ఎంతోదూరం తీసుకు పోయింది. సింహాన్ని ఏలాగైనా చంప వలెనని రాజు పంతం పట్టాడు. అందువల్ల దానివెనకే వెళ్ళాడు. అతనివెనకే అతని కూతురు వెళ్ళుతూవుంది. ఆమె వెనకమేము కొందరము ఈటెలు పుచ్చుకొని వెళ్ళుతూ ఉన్నాము. వెళ్ళగా

వెళ్ళగా రాజు క్రమ క్రమంగా దూరమై పోతున్నాడు. అతని కూతురూ మేమూ వెనకబడ్డాము. కొంతసేపైన తరువాత రాజు మాకు కనపడనేలేదు. సింహ మసలే కనపడలేదు. రాజుకోసమని మేము ఎంత వెదికినా అగుపించలేదు. రాజు వెళ్ళిన దారిని గుర్రపుగిట్టల గుర్తులనుబట్టి ఎంతో దూరం వెళ్లాము. కొంతదూరం ఆ గుర్తులు కనబడ్డవి. తరవాత ఇసుకపర్రలు కనబడ్డవి. ఇసుక పర్రలమీద గుర్తు లసలే కనబడలేదు. అతనికూతురు చాలా విచారించింది. మేము ఆమెను ఓదార్చి ఎలాగో కష్టంమీద వెనుకకు తీసుకువచ్చాము. రాణీ పడిపోయినచోటికి వచ్చి చూచాము. మా వాళ్ళందరూ ఆమెకు అనేక విధాల పసరులూ, మందులూ వేశారు. కాని కన్నువిప్పి చూడలేదు. ఆమెకు ప్రాణంపోయినట్లే అందరూ నిశ్చయించారు. తరవాత ఆమెను డోలీలలో తీసుకొని అందరమూ కలిసి వారి పట్నానికి వెళ్ళాము. అక్కడ రాజ వైద్యులు ఎందరో ఆమెకు మందులిచ్చారు కాని, ఆవిడ బతక లేదు. చివరకు ఆవిడను ఒక తోటలో సమాధిచేశారు.

రాజు కూతురికి ఇంతా అంతా కాదు దుఃఖము. కొన్నాళ్ళ పాటు ఆవిడ నిద్రాహారాలు లేకుండా దుఃఖిస్తూఉంది. తల్లిపోతే పోయింది తండ్రైనా బ్రతికి వుంటేచాలును అనుకొని తండ్రి కోసం ఎంతకాలమో ఎదురు తెన్నులు చూసింది. తండ్రి ఎంతకీ రాలేదు. అన్ని దిక్కులకూ వేగులవాళ్ళనుపంపి తన తండ్రి సంగతి ఎక్కడైనా తెలుస్తుందేమో కనుక్కు రమ్మంది. వేగుల వాళ్ళు అన్ని దేశాలూ తిరిగితిరిగి వచ్చి రాజు సంగతి ఏమీ తెలియలేదని చెప్పారు. చివరకు విసుగెత్తి తానే బయలుదేరింది తండ్రిని వెదకడానికని. బయలుదేరి అన్ని రాజ్యాలూ తిరిగింది.

అడవులు తిరిగింది. కొండలు తిరిగింది. ఎక్కడా తన తండ్రి కానరాలేదు. అప్పుడు ఒక శబరవాడివల్ల ఈ అడవి ఉందనీ, ఈ అడవిలోకి ఎప్పుడూ వెళ్ళరనీ, వేగులవాళ్ళుకూడా ఇందులోకి వెళ్ళలేదనీ, రాజుంటే ఈ అడవిలో ఉండవచ్చుననీ వింది. విని ఈ అడవిలో ప్రవేశించడానికి తీర్మానించుకొంది. మంత్రులు వద్దని ఎంతచెప్పినా వినదికాదు. పురోహితులు వద్దని ఎంతచెప్పినా వినదికాదు. మేమందరమూ వద్దని ఎంతచెప్పినా వినదికాదు. ఒక గుర్రాన్నెక్కి ఆమె ఒకనాడు ఈ అడవిలో ప్రవేశించింది. నాటికీ నేటికీ ఆవిడ సంగతి ఏమీ తెలియలేదు.'

శబరవాడు చెప్పిన కథ విన్నాడు వ్యవసాయకుడు.

'రాజు ఈ మధ్య తిరిగి వచ్చాడా' అని శబర వాడిని అడిగాడు.

'లేదు. రాజుసంగతీ తెలియలేదు; ఆయన కూతురిసంగతీ తెలియలేదు' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'మరి ఆ రాజ్యం ఏమయింది' అని వ్యవసాయకుడు అడిగాడు.

'గోపీమోహిని పేరుపెట్టి మంత్రులు ఏలుతున్నారు' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'గోపీమోహిని ఎవరు?' అని వ్యవసాయకుడు అడిగాడు.

'రాజు కూతురుపేరు గోపీమోహిని' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

శబరవాడు చెప్పిన కథ విని వ్యవసాయకుడు ఏమీ భయ పడలేదు సరిగదా అడవిలోనికి వెళ్ళవలెననీ, గోపీమోహినిని

చూడవలెనని ఎంతో కుతూహలపడ్డాడు. కాని వెళ్ళవద్దని శబర వాడు మరీ మరీ చెప్పాడు. ఎంత చెప్పినా శబరవాడి మాట చెవిని పెట్టలేదు. శబరవాడు దయతలచి అతనికి ఒక వేరు ముక్క ఇచ్చాడు. ఇచ్చి ఇలాగ చెప్పాడు.

'ఈ వేరు ముక్క నీవు దగ్గర పెట్టుకొన్నట్లయితే భూతాలూ పిశాచాలూ నీదగ్గరికిరావు. జాగ్రత్తగా దగ్గర ఉంచుకో' అని చెప్పాడు.

'ఈ అడవిలో రాక్షసులు కూడా ఉన్నారని చెప్పావు కాదూ. ఈ వేరువల్ల వాటిభయం కూడా లేకుండా ఉంటుందా' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'ఈ వేరు రాక్షసభయం లేకుండా చేయలేదు. కాబట్టి రాక్షసుల విషయంలో మాత్రము నీవు జాగ్రత్తగా ఉండవలసి ఉంటుంది' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'రాక్షసులు వచ్చినప్పుడు తప్పించుకొనడానికి మార్గమేమీ లేదూ' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'రాక్షసులు ఏ రూపం కోరితే ఆ రూపం పొందుతారు. వాళ్ళు మన్ని మోసం చేయగలరు కాని మనము వాళ్ళను మోసం చెయ్యలేము. కాని ఒకటుంది. రాక్షసులెప్పుడూ రాత్రివేళ సంచరిస్తో ఉంటారు. పగటివేళ నిద్రపోతారు. కాబట్టి నీవు పగటివేళ ప్రయాణించేస్తూ వెళ్ళు. రాత్రివేళ ఎక్కడైనా దాక్కో' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'రాత్రివేళ రాక్షసులు మనుష్యులను పసిగట్టలేరా?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'రాక్షసులు బాగా పసిగట్ట గలరు. అందులో మనుష్యులను ముఖ్యంగా పసిగట్టుతారు' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'మరి రాత్రిళ్ళు తప్పించుకోవడము ఎలాగ' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'అదే కష్టం. మనిషి వాసనలేకుండా ఒంటికి పసరు పూసుకుంటే కొంతవరకు నయం' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'సరే' అని శివసాయకుడు శబరవాని దగ్గరనుంచి వేరు పుచ్చుకొని అడవిలో ప్రవేశించడానికి సిద్ధమయాడు. గుర్రానికి బాగా తిండిపెట్టి కత్తీ, డాలూ, విల్లూ బాణాలూ సిద్ధంచేసుకొని ఒకనాటి ఉదయం బయలుదేరి అడవిలో ప్రవేశించాడు.

శివసాయకుడు ఆ పగలల్లా గుర్రంమీద పోతూ ఉండి వెళుతున్నాడు. దారిలో అడవిమనుషులేమీ అతనికి కనిపించ లేదు కాని చెట్లమీద చిన్న చిన్న పక్షులు మాత్రం తమ పాటలు పాడుతూ ఉన్నవి. ఆ పక్షులు శివసాయకుణ్ణి చూసి 'అయ్యో, అయ్యో, [illegible] మనిషి వచ్చాడు' అని [illegible] గట్టిగా అరిచినవి. శివసాయకుడు వాటి [illegible] పాటలు వింటూ వెళుతున్నాడు. ఎత్తైన పెద్ద [illegible]. పొదలలోనుంచి దారిచేసుకొంటూ [illegible] కొట్టి దారి చేసుకొంటూ ఆ రోజు అడవిలో చాలా దూరం వెళ్ళాడు. చీకటి పడింది. [illegible] ఏమీ అతనికి కనిపించడము లేదు. [illegible] గుర్రాన్ని కట్టివేసి అక్కడ నేల బాగుచేసుకొని కొంతసేపు నిద్రపోయాడు. కొంతసేపైన తరువాత నిద్రలేచి చూచేసరికి దారెవరో [illegible].

సూర్యుడు కుంకేలోగా ఎక్కడైనా మంచిస్థలము చూచుకోవాలని అతడు గుర్రానెక్కి మళ్ళీ ప్రయాణం సాగించాడు. వెళ్ళగా వెళ్ళగా అతనికి ఒకనది అడ్డమైనది. ఆ నది అడవిమధ్యనుండి ప్రవహిస్తూఉంది. నదిగట్లమీద దట్టముగా చెట్లు పెరిగి ఉన్నవి. సూర్యుడు అస్తమించడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాడు. ఆవేళకు ఇంక ప్రయాణము చేయకూడ దనుకొని అతడు ఆ నదిగట్టున పెరిగిన ఒక దట్టమైన రావిచెట్టు దగ్గరికివెళ్ళి గుర్రాన్ని రావిచెట్టు వేరుకు కట్టివేసినాడు. ఆ చుట్టుపట్ల ఉన్న చెట్లపళ్లు కోసుకొని కడుపు నిండా తిని, ఆ ఏటినీరు కడుపునిండా తాగాడు. తరువాత తన బటలన్నీ తీసివేసి గుర్రందగ్గిర పెట్టి ఒంటినిండా ఆకుపసరు పూసుకొన్నాడు. ఒక పెద్ద కత్తిమాత్రము తనదగ్గిర పెట్టుకొని రావిచెట్టుకు కొంతదూరములో ఉన్న తులసి పొదలలోకి వెళ్ళి అక్కడ అగుపించకుండా దాక్కున్నాడు. అతన్ని ఒక పక్కని రంగులపిట్టచూచి కిలకిలమని పలుకుతూ అతనిచుట్టూ తిరుగుతూ ఉంది. ఆ పిట్ట అతనితో మాట్లాడాలని ప్రయత్నిస్తూ ఉన్నట్లు అతడు ఊహించాడు. కాని అతనికి పక్షిభాష రాదు. కాబట్టి దాని కేసి చూస్తూ అతడు అక్కడే ఉండిపోయాడు. కొంతసేపు ఆ పిట్ట అలాగ తిరిగి తిరిగి నదిమీదనుంచి అడ్డంగా పరుగెత్తుకు వెళ్ళి పోయింది. ఆ పిట్ట అలాగ ఎందుకు తిరిగిందో అదేమి చెప్ప దలచుకొందో అతనికి తెలియలేదు. ఆశ్చర్యం వేసింది.

ఇంతట్లోకే చీకటి పడింది. భూతాలేమి వస్తవో, పిశాచాలేమి వస్తవో, రాక్షసు లెవరు వస్తారో అని అతడు మేలుకొని కూర్చున్నాడు. శబరవాడిచ్చిన వేరుముక్క తన మొలతాడుకి

కట్టుకొన్నాడు గనక భూతాలవల్లా, పిశాచాలవల్లా భయం లేదను కొన్నాడు.

కొంతరాత్రి గడిచింది. నదిమీద అతనికి కొన్ని దీపాలు కనిపించినవి. ఆ దీపాలేమిటా అని అతడు చూడగా చూడగా అతనికి ఒక ఊహ తట్టింది. భూతాలు నదిమీద ఆడుకొంటున్నవి కాబోలు అనుకొన్నాడు. బాగా నిదానించి చూశాడు. కొందరు మనుష్యులు ఆ దీపాలదగ్గర అతనికి కనిపించారు. వాళ్ళు నిజంగా మనుష్యుల్లా లేరు. వాళ్ళకన్నీ ఎముకలే. తెల్లగా కనిపిస్తున్నవి. ఒంటిమీద చర్మంలేదు. ఎప్పుడూ నవ్వుతూనే ఉన్నట్లున్నారు. శివసాయకుడికి భయం వేసింది. కత్తిగట్టిగా పట్టుకొని చూస్తు న్నాడు. ఆ దీపాలు క్రమ క్రమంగా తన దగ్గరికి వస్తూవున్నట్టు చూచాడు. అవి ఏటిగట్టుకు వచ్చినవి. వచ్చీరావడంతోనే ఆ దీపాలు మాయమై పోయినవి. అతడు దాక్కొన్న పొదచుట్టూ ఆ భూతాలువచ్చి గిర్రున తిరుగుతున్నవి. శివసాయకుడు కత్తి తిప్పుతూ తులసిపొదలోనే ఉండిపోయాడు. కొంతసేపు తిరగగా తిరగగా శివసాయకుడి దగ్గర ఉన్న వేపాకుముక్క వాసనకొట్టింది. ఆ వాసన తగిలీ తగలడంతోనే అవి మాయంగా వెళ్ళిపోయినవి. అందులో ఒకటి మాత్రం అక్కడే నిలబడింది. శివసాయకుడు దాన్ని చూచి:

'ఎవరు నీవు ?' అన్నాడు.

'నేను పిశాచాల రాజుని. మా అడవిలోకి నీ వెందుకు వచ్చావు. నిన్ను చంపేస్తాను' అని పిశాచాలరాజు భయపెట్టాడు.

'నేను రాజపుత్రుణ్ణి. నాపేరు శివసాయకుడు. ఈ అడవి దాటి హిమాలయ పర్వతాలకి వెళ్ళుతున్నాను' అని చెప్పాడు.

‘నేను పిశాచాల రాజుని. మా అడవిలోకి నీ వెందుకు వచ్చావు? నిన్ను చంపేస్తాను’ అని పిశాచాల రాజు శివసాయకుణ్ణి భయపెట్టాడు.

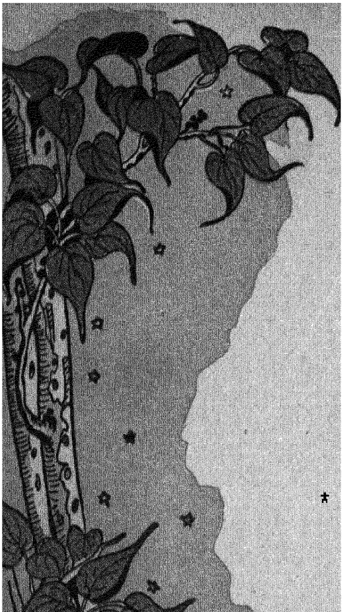

'నీ పేరు శివసాయకుడా. అయితే నీవు నాకు స్నేహితుడవే. ఎందుచేతనంటే మా దేవుడు శివుడు. శివుణ్ణి ఆశ్రయించుకు ఉంటాము మేము. నీవు మా దేవుడి పేరు పెట్టుకొన్నావు కాబట్టి నిన్నేమీ చెయ్యనులే. ఆ పొదలోనుంచి బయటికిరా' అన్నాడు పిశాచాల రాజు.

'నీవే ఈ పొదలోకి రా' అన్నాడు శివసాయకుడు. తులసి పొదల్లోకి భూతాలూ పిశాచాలూ రావని అతనికి తెలుసును. తాను పొదలోనుంచి బయటికి వెళ్ళితే పిశాచాలరాజు ఏమిచేస్తాడో అని పొదదాటి బయటికి వెళ్ళలేదు.

'నీకు మావల్లా రాక్షసులవల్లా భయంలేకుండా ఉండడానికి ఒక మంత్రం చెపుతాను బయటికిరా' అని పిశాచాలరాజు మళ్ళీ పిలిచాడు. ఎంత పిలిచినా శివసాయకుడు బయటికి వెళ్ళలేదు.

'మీరు పిశాచాలెందుకు అయ్యారు' అని శివసాయకుడు అడిగాడు పిశాచాలరాజును.

'మేమూ మీలాంటి మనుష్యులమే. మనుష్యులముగా ఉన్నప్పుడు మేము చాలా పాపాలు చేశాము. అందువల్ల పిశాచాలై పుట్టాము' అని పిశాచాలరాజు చెప్పాడు.

'అయితే ఇంకా పాపాలు చేస్తారెందుకు?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'పాపాలు చెయ్యకపోతే మాకు తోచదు. బయటికి రావు గదూ!' అని పిశాచాలరాజు పిలిచాడు.

ఎంత పిలిచినా శివసాయకుడు బయటికి రాకపోవడంవల్ల విసుగెత్తి పిశాచాలరాజు అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాడు. మళ్ళీ పిశాచాల రాజూ పిశాచాలూ కలసి నదిమీద దీపాలు పెట్టుకొని ఆడుకొంటూ దూరంగా వెళ్ళిపోవడం శివసాయకుడు చూచి ఒక గండం గడిచింది గదా అనుకొన్నాడు. ఆ పొదలోనే కత్తి చేత్తో పుచ్చుకొని అతడు మేలుకొని కూర్చున్నాడు.

రాత్రి రెండోజాము అయింది. అతనికి దూరంనుంచి ఏదో శబ్దం వినిపించింది. ఆ శబ్దం నది అవతలనుంచి వచ్చినట్లు అతనికి తోచింది. ఆవైపు కన్నులుతిప్పి చూస్తున్నాడు. కొందరు నల్లటి పెద్ద మనుష్యులు ఆ వైపునుండి వస్తూ ఉన్నట్లు అతడు చూచాడు. 'వీళ్లే కాబోలు రాక్షసు' లనుకొన్నాడు. మగవాళ్ళూ, ఆడవాళ్ళూ, పిల్లలూ అందరూ కలిసి పెద్ద పెద్ద కేకలు వేసు కొంటూ గోలచేసుకొంటూ నది అవతలగట్టుకు వచ్చి వాళ్ళు అక్కడ కూర్చున్నారు. రాక్షసులలో పెద్దవాళ్ళు ఒకళ్ళతో ఒకళ్ళు మాట్లాడుకొంటున్నారు. రాక్షసిపిల్లలు వాళ్ళచుట్టూ తిరుగుతూ గంతులువేస్తూ కేకలువేస్తూ ఆడుకొంటున్నారు.

శివసాయకుడు వాళ్ళకేసిచూస్తూ భయపడుతూ ఉన్నాడు. వాళ్ళుగానే తన దగ్గిరికివస్తే ఏమిచేయాలో అతనికి తోచింది 'కాదు. కత్తి గట్టిగా పట్టుకొని కూర్చున్నాడు.

చాలాసేపు రాక్షసులు ఆ గట్టుమీద కూర్చున్నారు. వాళ్ళను చూచి భయపడింది కాబోలు, గుర్రము సకిలించినది. గుర్రం సకిలింపు విని రాక్షసులు చేటల్లాంటి చెవులు అటు తిప్పి విన్నారు. జంతువులులేని ఈ అడవిలోకి జంతువులు ఎట్లా

వచ్చాయా అని వాళ్ళు ఆశ్చర్యపోయారు. గుర్రము మళ్ళీ సకి లించింది. సంతోషంతో రాక్షసులు ఒక్కమారు నదిమీదనుంచి ఎగిరి ఇవతల గట్టుకు వచ్చారు. శివసాయకుడి ప్రాణాలు ప్రాణాల్లో లేవు. దగ్గిరికి వస్తే కత్తితో నరికివేద్దామని సిద్ధంగా కూర్చున్నాడు.

రాక్షసులు ఇవతలగట్టుకు వచ్చి గుర్రాన్ని చూచి దానిని చంపి తినేశారు. ఒకమోస్తరుగా వాళ్ళకు కడుపు నిండింది. ఏటి నీళ్ళు త్రాగి ఆ గట్టునే కూర్చున్నారు.

కొంతసేపటికి వాళ్ళకు మనిషి వాసన కొట్టుతూ ఉన్నట్లు తోచింది. రాక్షసు లందరూ ముఖాలెత్తి ముక్కులతో అన్ని వేపులా వాసన చూచారు. ఒకవేపునుంచి వాసన వస్తూఉన్నట్లు గ్రహించి చప్పట్లుకొడుతూ కేకలువేస్తూ ఆ దారిని వెళ్ళడానికి సిద్ధపడ్డారు.

రాక్షసులను చూచినప్పుడు మొదట భయపడ్డా, తన గుర్రాన్ని చంపేశారనే కోపంచేత శివసాయకుడికి భయం పోయింది. చాలా కోపం వచ్చింది. కాని జాగ్రత్తగా ఉండటం మంచిదనుకొని ధైర్యంతో చెట్టెక్కి తిరిగి చూస్తున్నాడు. ఒక పెద్ద రాక్షసి ఆవురు ఆవురుమంటూ అతనివేపు పరుగెత్తుకువచ్చి అతణ్ణి రెండు చేతులతోటీ పట్టుకోబోయింది. శివసాయకుడు చేతులు చాచీ చాచడంతోనే కత్తితో వాటిని నరికేశాడు. రాక్షసి పెద్ద బొబ్బలుపెడుతూ అతనిమీద వెళ్ళి పడింది. శివసాయకుడు తప్పించుకొని దాని తల నరికివేశాడు. రాక్షసి చచ్చిపోయింది. ఇదిచూచి రాక్షసి పిల్లలంతా భయపడి దూరంగా పారిపోయారు.

శివసాయకుడు ఆ రాక్షసిని చంపి, మళ్ళీ ఇంకా ఎవరైనా వస్తారేమోనని కాసుకు ఉన్నాడు. ఒక పెద్ద రాక్షసుడు రాక్షసిని చంపేసినందుకు శివసాయకుడిమీద మండిపడి పరుగెత్తుకొంటూ అతన్ని చంపడానికి వచ్చాడు. శివసాయకుడు ఆ రాక్షసుణ్ణిచూచి భయపడకుండా ధైర్యం తెచ్చుకొని కత్తిదూశాడు. రాక్షసుడు అతన్ని మింగాలని పెద్ద నోరు తెరచుకొని చేతులు చాచుకొని వచ్చాడు. శివసాయకుడు రాక్షసుని నోట్లో తన కత్తిపెట్టి గట్టిగా పొడిచాడు. రాక్షసుడు కిందపడిపోయి బొబ్బలుపెడుతూ భూమి మీద దొర్లాడుతూ శివసాయకుణ్ణి గట్టిగా చేతులతో పట్టుకొన్నాడు. శివసాయకుడు కత్తి నోట్లోంచితీసి రాక్షసుని చెయ్యి ఒకటి నరికి వేశాడు. రెండోచేత్తో రాక్షసుడు శివసాయకుణ్ణి పట్టుకొని గట్టిగా నదిలోకి విసిరిపారేసి, అక్కడే భూమిమీద దొర్లి దొర్లి ప్రాణం విడిచాడు. మిగిలిన రాక్షసులందరూ భయపడి పారిపోయారు.

శివసాయకుడు నీటిలో పడ్డాడు. అతని చేతిలో కత్తి రాక్షసుడు విసిరినప్పుడు జారి ఎక్కడో పడిపోయింది. నీటిలో నిమ్మళంగా ఈదుతూ అవతలి ఒడ్డుకు ఈది చేరాలనుకొన్నాడు. కాని నది చాలా వేగంగా ప్రవహిస్తోంది. అతను చాలాసేపు ఈది అలసిపోయాడు. ఆ గట్టు చేరడానికి ఇరవై బారల దూరముంది. సూర్యుడు అప్పుడే ఉదయిస్తున్నాడు. ఇంక రాక్షసులవల్ల ఏమీ భయముండదుగదా అని అతడు సంతోషించాడు. కాని అవతలిగట్టుకు చేరడం ఎలాగ? ఎంతకీ ఈద దానికి బార పడటంలేదు. ఆయాసం ఎక్కువైంది. ఇంక పది బారల దూరాన్ని గట్టు ఉండగా అతనికి చాలా ఆయాసంవచ్చి ఒళ్ళు తెలియకుండా అయిపోయింది.

ఏరు బాగా ప్రవహిస్తూ ఉండడంవల్ల అతని దేహము ఆ ఏటిలోపడి కొట్టుకుపోతోంది. సూర్యుడు ఉదయించాడు. పక్షులు చెట్లమీద కిల కిలమంటూ పలుకుతున్నవి. కొన్ని పక్షులు అతని దేహాన్ని చూచి విచారించి గబగబా తూర్పుగా పరుగెత్తుకు పారిపోయాయి.

౨

శివసాయకుడు కళ్ళు తెరిచి చూచేటప్పటికి బాగా ఎండెక్కింది. అతడు ఏటిగట్టున ఉన్నట్లు తెలుసుకొన్నాడు. అతని ప్రక్క ఒక చాలా అందమైన ఆడపిల్ల పదిహేనేళ్ళది కూర్చుని ఉపచారం చేస్తున్నది. చుట్టుపట్ల చెట్లమీద అనేక రకాల చిన్న చిన్న పక్షులు కూర్చుని అతనికేసి చూస్తున్నవి.

శివసాయకుడు కళ్ళు తెరవడం చూచి ఆపిల్ల సంతోషంతో చప్పట్లు కొట్టి నవ్వింది. చెట్లమీద పక్షులన్నీ సంతోషంతో పాడినవి.

పాలూ పళ్ళరసమూ ఆ ఆడపిల్ల అతనినోట్లో పోసింది. కొంతసేపటికి అతనికి బలము వచ్చింది. అతడు లేచి కూర్చుని ఆ పిల్లకేసి చూస్తూ, 'ఇంత చక్కని పిల్లవు ఈ అడవిలోకి ఎలాగ వచ్చావు?' అని అడిగాడు.

'నీకు వంట్లో బాగా ఉందా? అలసట పోయిందా?' అని ఆ పిల్ల అడిగింది.

'నాకు బలముగానే ఉంది. నీ వెవరవో నాకు చెప్పవూ?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'చెప్పుతానులే. నాతో రా' అని ఆ ఆడపిల్ల అడవిలో నుంచి నడిపించుకొని తీసుకువెళ్ళింది. కొంతదూరం వెళ్ళాక ఒక పెద్ద కొండ అగుపించింది. వాళ్ళు ఆ కొండదగ్గిరికి వెళ్ళారు. ఆ పిల్ల కొండకు అడ్డముగావున్న ఒక రాతి తలుపు తీసివేసింది. అందులోనుంచి త్రోవ కనిపించింది. వాళ్ళు కొండలో ప్రవేశించారు. ఆ పిల్ల మళ్ళీ రాతితలుపు మూసి వేసింది. కొండలో నుంచి నడిచి వెళ్ళగా ఒక బయలు కనిపించింది. ఆ బయలికి అన్ని వేపులా

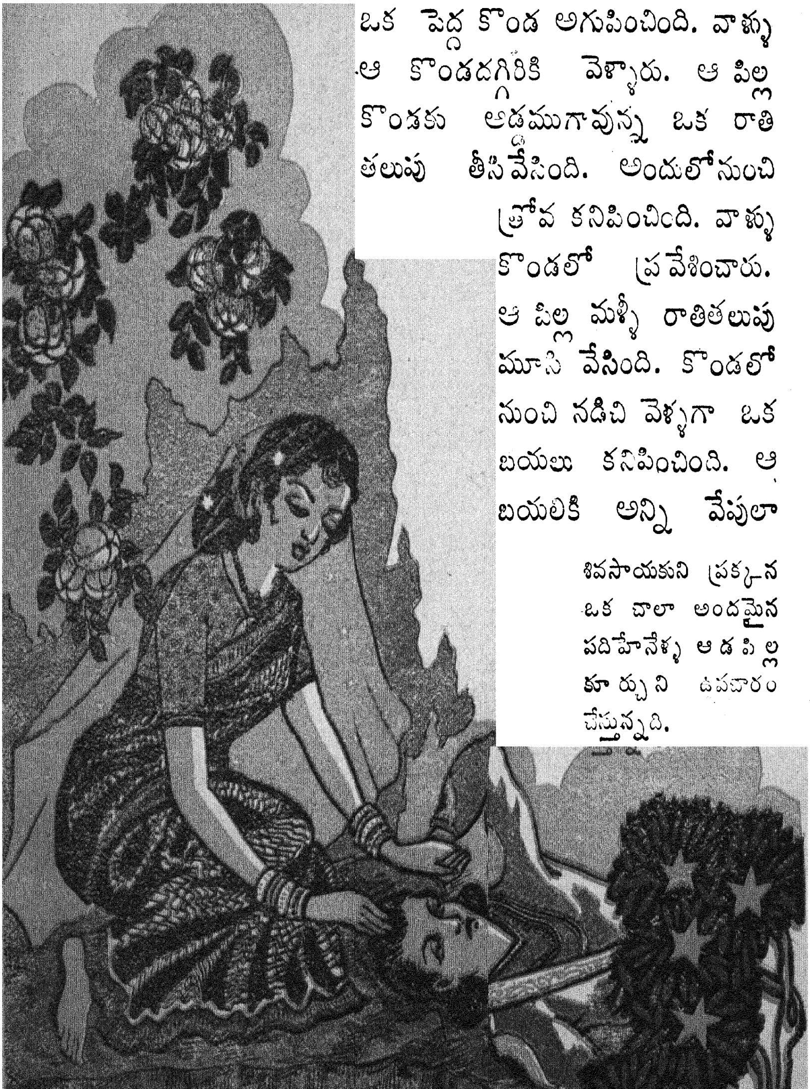

శివసాయకుని ప్రక్కన ఒక చాలా అందమైన పదిహేనేళ్ళ ఆడపిల్ల కూర్చుని ఉపచారం చేస్తున్నది.

కొండలే. ఆ బయల్లో ఒక పెద్ద మేడ ఉంది. ఆ మేడచుట్టూ సరస్సు ఉంది. ఆ సరస్సులో బాతులూ, తాబేళ్ళూ ఆడుకొంటున్నవి. కమలాలూ, కలవపువ్వులూ వికసించి ఉన్నవి. శివసాయకుణ్ణి ఆ మేడలోకి తీసుకువెళ్ళి ఆ పిల్ల తలంటి పోశ్శోసి కట్టుకోడానికి కొత్తబట్టలిచ్చి కడుపునిండా అన్నం పెట్టింది. తరవాత అతన్నిచూస్తూ అతనిపక్క ఒక తూగుటుయ్యాలలో కూర్చుంది.

శివసాయకుడు ఆ పిల్లను చూస్తూ, 'నీవు చూడబోతే మనుష్యుల పిల్లలాగ ఉన్నావు. ఈ రాక్షసుల అడవిలోకి నీవు రావడానికి కారణ మేమిటి?' అని అడిగాడు.

'వేటకువచ్చి నా తండ్రి ఒక సింహాన్ని వెంబడిస్తూ వెళ్ళాడు. ఆ సింహం ఈ అడవిలోకి వచ్చి ఉంటుంది. దాని వెనకే నా తండ్రికూడా వచ్చి ఉంటాడు. వచ్చిన పిమ్మట మళ్ళీ నా తండ్రి తిరిగి రాలేదు ఎక్కడో మాయమైపోయాడు. ఎంత కాలానికీ రాకపోతే ఏమైనాడో అని నేను నా తండ్రిని వెదుకుతూ బయలుదేరి ఈ అడవిలో ప్రవేశించాను' అని ఆ పిల్ల చెప్పింది.

'అయితే నీ పేరు గోపీమోహినా?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'అవును నాపేరు గోపీమోహినే. నాపేరు నీ కెలాగ తెలిసింది?' అని ఆ పిల్ల అడిగింది.

'నీ తండ్రిని వెదుక్కొంటూ నీవు అడవిలో ప్రవేశించినట్టూ మళ్ళీ రానట్టూ, ఒక శబరవాడు చెప్పాడు' అని శివసాయకుడు చెప్పాడు.

'నా తండ్రి ఈ లోపుగా అక్కడికి రాలేదుకదా' అని ఆ పిల్ల అడిగింది.

'ఇక్కడ నీకు నీతండ్రి కనిపించలేదా? అక్కడికి నీ తండ్రి రాలేదుట. నీ పేరుపెట్టి మంత్రులు రాజ్యం ఏలుతున్నారుట' అని శివసాయకుడు చెప్పాడు.

ఈ అడవిలోకి రావడంతోనే నా తండ్రిని వెదుక్కోదగ్గ అవకాశం దొరికిందికాదు నాకు' అని గోపీమోహిని అంది.

'ఎందువల్ల' అని అతడు అడిగాడు. గోపీ మోహిని తన కథ ఇలాగ చెప్పింది.

'నేను నా తండ్రికోసమని గుర్రమెక్కి ఈ అడవిలో ప్రవేశించాను. ఒకపగలు ప్రయాణము చేశాను. సాయంత్రమయ్యేసరికి గుర్రాన్ని ఒక చెట్టుకు కట్టివేసి ఆ చెట్టుమీదకు ఎక్కి ఒక కొమ్మమీద కూర్చున్నాను. రాత్రి అయ్యేసరికి రాక్షసులు గుంపులు గుంపులుగా ఈ అడవి అంతటా తిరగడం మొదలుపెట్టారు. నాకు చాలా భయంవేసింది. కొంతసేపైన తరువాత కొందరు రాక్షసులు నా గుర్రాన్ని చూచి దానిదగ్గిరికి వచ్చారు. నా గుర్రం కట్లు తెంచుకొని పారిపోయింది. దానితో వాళ్ళు పరిగెత్తుకు వెళ్ళారు. మళ్ళీ నాదగ్గిరికి వస్తారేమో అనుకొన్నాను కాని రాలేదు. మరి కొంతసేపటికి ఇంకో కొందరు రాక్షసులు నా చెట్టు క్రిందనుంచి నడిచివెళ్ళుతూ మనిషి వాసన కొట్టుతోందని అక్కడ ఆగారు. ఆగి నాలుగువేపులా పరీక్షించి చూచి చివరకు చెట్టు పరీక్షిస్తూఉంటే నేను కనబడ్డాను. నాచేతిలో కత్తీ బాకూ ఉన్నవి.

ఒక పెద్దరాక్షసుడు నన్ను చెట్టుమీదనుంచి లాగేశాడు. నేను కిందపడి కత్తితో ఇటూ అటూ కొడుతున్నాను. 'ఎవరో మనుష్యుల పిల్ల. చాలా అందమైనది. దీనిని నేను పెంచుకుంటాను' అని వాటిలో ఒక రాక్షసి అంది.

ఎవరూ నన్నేమీ చేయకూడదని వాళ్ళు అనుకొన్నారు. నన్నేమీ చెయ్యరుకదా అని నేనూ మాట్లాడక ఊరుకొన్నాను. ఆ రాక్షసి నన్ను సమీపించి నావంక తదేకంగా చూచి ఎంతో సంతోషించి నన్ను అపేక్షతో ఎత్తుకొని ఈ మేడలోకి తీసుకు వచ్చింది. ఇక్కడ నాకు కావలసిన వస్తువులన్నీ ఇస్తూ ఎంతో గారాబంగా పెంచుతూ ఉంది.'

'నీ తండ్రి సంగతి రాక్షసిని అడిగావా' అని శివసాయకుడు గోపీ మోహినిని అడిగాడు.

'అడిగాను. అసలు మనమీదకు వచ్చింది సింహంగాదనీ, ఒకరాక్షసుడు ఆ వేషం వేసుకొని వెళ్ళి అతన్ని ఈ అడవిలోకి తీసుకు వచ్చాడనీ, తరవాత రాక్షసుడు సింహం రూపం వదిలి పెట్టి రాక్షసరూపం పొంది అతన్ని మింగివేయ బోయాడనీ అతను రాక్షసుడితో యుద్ధంచేసి అడవిలోనుంచి తప్పించుకు పోయాడనీ చెప్పింది.'

'మరి నీకు ఇక్కడే ఉండిపోవాలని ఉందా!' అని శివ సాయకుడు అడిగాడు.

'లేదు. కాని ఇక్కడనుంచి వెళ్ళిపోవడం ఎలాగ? అడవి దాటేలోగా నన్ను మళ్ళీ పట్టుకొని ఈ రాక్షసి తీసుకు రాదా? అందుచేత ఇక్కడే ఉండి ఈ రాక్షసిని మంచిచేసుకొని

ఎలాగైనా తప్పించుకు పోవాలని చూస్తున్నాను' అని గోపీ మోహిని చెప్పింది.

'ఆ రాక్షసి ఎక్కడుంది ఇప్పుడు. ఈ మేడలో లేదూ?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'ఈ వాళ ఇక్కడ లేదు. ఎప్పుడూ పగటివేళ ఈ మేడ లోనే ఉండి నాతో ఆడుకొంటూ ఉంటుంది ఆ రాక్షసి. ఈ వాళ మాత్రం రాక్షసులకు పండుగరోజట. ఎక్కడకో కొండలలోకి వెళ్ళిపోయి వాళ్ళు పండుగ చేసుకొంటున్నారు' అని గోపీ మోహిని చెప్పింది.

'అయితే మనమిద్దరమూ కలిసి ఈవాళ ఇక్కడనుంచి పారిపోదాము వస్తావా?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'నీవు ఎవరవు అసలు! ఈ అడవిలోకి ఎలాగవచ్చావు. ఇది రాక్షసుల అడివి అని నీకు తెలియదూ?' అని గోపీ మోహిని అడిగింది.

'నేనొక రాజకుమారుణ్ణి. నా పేరు శివసాయకుడు. ఇంద్రజాల మహేంద్రజాల విద్యలు నేర్చుకొందామని నా తండ్రి దగ్గర సెలవు పుచ్చుకొని బయలుదేరాను. హిమాలయ పర్వతా లల్లో ఒకముని వున్నాడని తెలిసి అక్కడికి ఈ అడవిలోంచి వెళ్ళవలె ననుకొన్నాను. ఈ అడవిలోనుంచి వెళ్ళవద్దని ఒక శబరవాడు చెప్పాడు. నీవు ఈ అడవిలో ప్రవేశించావనీ, మళ్ళీ తిరిగి రాలేవనీ కూడా చెప్పాడు. ఈ అడవిలో నిన్ను చూడవచ్చుననీ తరవాత మనమిద్దరమూ కలిసి హిమాలయపర్వ తాలకు వెళ్ళిపోవచ్చుననీ అనుకొని ఈ అడవిలోకి వచ్చాను.

నిన్న రాత్రి పిశాచాలూ రాక్షసులూవచ్చి భయపెట్టాయి గాని పిశాచాలు నా దగ్గిరికి రాలేక పోయాయి. నా దగ్గిరికి వచ్చిన రాక్షసులను నేను చంపేశాను' అని శివసాయుడు చెప్పాడు.

రాక్షసులను చంపినందుకు గోపీమోహిని చాలా సంతోషించింది. అతని ధైర్యాన్ని మెచ్చుకొంది; అతనికేసి సంతోషముతో చూస్తూ కూచుంది.

'నేను నదిలోపడి కొట్టుకు పోతూంటే నన్ను గట్టుకు తీశావుగదా, నీ కెలాగ తెలిసింది?' అని శివసాయుడు అడిగాడు.

'నీవు అడవిలో ప్రవేశించడం నా పక్షులు చూడిసవి' అని గోపీమోహిని అంది.

'నీ పక్షులేమిటి?' అని శివసాయుడు అడిగాడు.

'నే నొక్కర్తెనే ఇక్కడ ఉండటం కష్టంగా ఉందని రాక్షసితో చెప్పాను– నాకు స్నేహితులు కావాలని. ఎవరు కావాలని అడిగింది. పక్షులతో ఆడుకుంటాను, తెచ్చిపెట్టమన్నాను. అప్పుడు ఈ పక్షుల్ని తెచ్చిపెట్టింది. వీటిని ఈ అడవిలో ఎవరూ చంపరు. నాతో ఆడుకొన్నంతసేపు ఆడుకొని అడవిలో తిరిగి తిరిగి పళ్ళూ గింజలూ తిని ఏటినీరు తాగి మళ్ళీ నా దగ్గిరికే వస్తవి. నీవు నీటిలోపడి కొట్టుకుపోతూన్నట్లు అవే చెప్పాయి. అప్పుడు గబగబా పరుగెత్తుకువచ్చి నిన్ను నీటిలోనుంచి తీశాను' అని గోపీమోహిని చెప్పింది.

కొంతసేపు వాళ్ళు మాట్లాడుకొన్న తరువాత గోపీమోహిని ఇలాగ చెప్పింది.

'నీవు ఈ మేడలో ఉన్నట్లయితే రాక్షసులు కనుక్కొని నీకూ నాకూ కూడా అపకారం చేస్తారు. చీకటి పడేటప్పటికల్లా రాక్షసి మేడలోకివచ్చి నాతో కొంతసేపు ఉండి నన్ను పడుకో బెట్టి వెళ్ళిపోతుంది. అది వచ్చేలోగానే నీవు వెళ్ళిపోవడం మంచిది' అని గోపీమోహిని చెప్పింది.

'నీవు కూడా నాతో రారాదా?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'వస్తే నీకూ నాకూ కూడా ప్రమాదమే. నీకు నా పక్షులు ఈ అడవి దాటడానికి దగ్గిరమార్గం చూపిస్తాయి. అవి చూపిన మార్గాన్ని వెళ్ళితే నీకు హిమాలయ పర్వతాలు కనబడతాయి. అక్కడ ఇంద్రజాల మహేంద్రజాల విద్యలు నేర్చుకొని ఇక్కడకు రా. అప్పుడు నిన్ను రాక్షసులేమీ చేయలేరు. నీవు వచ్చాక మన మిద్దరమూ కలిసి అడవిదాటి వెళ్ళిపోదాము' అని చెప్పగానేశివసాయకుడికి విచారం కలిగింది. గోపీమోహినిని చూడ్డంతోనే కొంతకాలం అక్కడ ఉండి ఆడుతూ పాడుతూ కొన్నాళ్లు గడపవచ్చుననుకొన్నాడు. కాని చేసేదేమీలేక ప్రయాణమయాడు. గోపీమోహిని అతన్ని కౌగలించుకొని ముద్దుపెట్టుకొని 'మళ్ళీ తప్పకుండా రావాలి సుమా' అని చెప్పింది. తరవాత తన పక్షుల్ని పిలిచి శివసాయకుడికి దగ్గిర దారి చూపించమని పంపించింది. శివసాయకుడు ఆమెను వదలలేక చివరకు 'వెళ్ళివస్తాను' అని చెప్పి ప్రయాణ మయాడు.

'పక్షులు చూపించే దారిని వెళ్ళినట్లయితే చీకటి పడకుండానే అడవి దాటిపోవచ్చును సుమా! జాగ్రత్తగా వెళ్ళు' అని గోపీమోహిని చెప్పింది.

'సరే' అన్నాడు శివసాయకుడు. పక్షులు ఆకాశంమీద పరుగెత్తుకు వెళ్ళుతూఉంటే అతడు వాటిని అనుసరించి భూమిమీద గబ గబా నడుస్తూ వెడుతున్నాడు. తోవలో పండ్లూ కాయలూ కోసుకుతింటూ చిన్న చిన్న సరస్సులలో నీళ్ళు త్రాగుతూ వెళ్ళుతున్నాడు. ఇట్లా కొంతదూరం వెళ్ళేటప్పటికి అతనికి అలసట వచ్చింది. ఒక సరస్సు దగ్గిరికి

'పక్షులు చూపించే దారిని వెళ్ళినట్లయితే చీకటిపడకుండానే ఈ అడవిదాటి పోవచ్చును' అని గోపీమోహిని చెప్పింది.

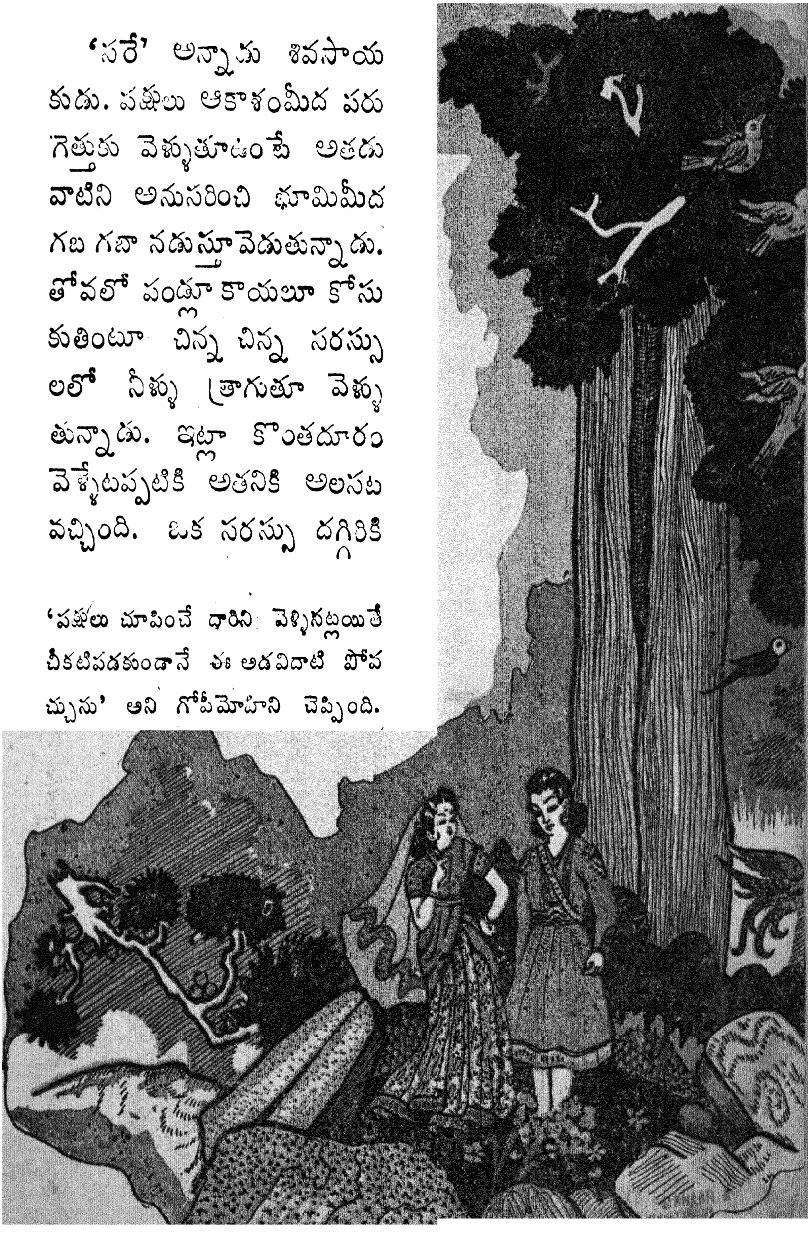

వచ్చి ఆ సరస్సులో నీళ్ళుకడుపునిండా తాగి అక్కడ ఒకచాపరాతి మీద పడుకొన్నాడు. చల్లనిగాలి వేస్తూఉన్నది. అతనికి నిద్ర వచ్చింది. తెలియకుండానే అక్కడ కొంతసేపు నిద్రపోయాడు. నిద్రపోయి మళ్ళీ ఉలిక్కిపడి లేచాడు. తన ప్రయాణం సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆకాశం కేసి పక్షులకోసమని చూచాడు. ఆకాశం మీద పక్షులులేవు. అతడు భూమిమీద నడిచి వస్తున్నాడే లను కొని అవి గబగబ ముందుకు ఎగురుకుంటూ పోయినవి. ఇంకా చీకటి పడలేదు. సూర్యుడు ఇంక కొంచెం సేపటికి అస్తమించే టట్లు ఉన్నాడు. అతనికి భయము వేసింది. దుఃఖంవచ్చింది. చీకటి పడకముందు అడవిదాటి వెళ్ళడం ఎలాగా అని ఆలోచిస్తూ అక్కడ కొంతసేపు కూర్చున్నాడు. పక్షులు వెళ్ళేదిక్కు చూచాడు కాబట్టి ఆ దిక్కుగా నడిచి వెళ్ళితే చీకటిపడేలోపుగా అడవి దాటవచ్చు ననుకొన్నాడు. ఏమైనాసరే వెళ్ళక తప్పదను కొని బయలుదేరాడు. బయలుదేరి రెండుమూడడుగులు పెట్టక ముందే వెనకనించి ఎవరో చప్పట్లుకొడుతూ ఉన్నట్టు వినిపించింది. ఎవరు చెప్మా అని అన్నివేపులా తిరిగి చూచాడు. సరస్సులో స్నానము చేస్తూఉంది, ఒక చక్కనిపిల్ల. పదహారేళ్ళ వయస్సు ఉంటుంది. బంగారంలాంటి శరీరం. ఆ పిల్ల నవ్వుతూ చప్పట్లు కొడుతూ నీటిలోనుంచి గబగబ పరుగెత్తుకు వచ్చి తడిబట్టలతో అతని ఎదుట నిలబడింది. ఆ పిల్లను చూచి అతడు చాలా ఆశ్చర్యపోయాడు. గోపీ మోహినిగానే వచ్చింది కాబోలనుకొని కళ్ళు నులుముకొని మళ్ళీ చూచాడు. ఆ పిల్ల గోపీమోహినికాదు మరో కొత్తపిల్ల. ఆ పిల్లకేసి చూస్తూ అతడు నిలబడ్డాడు. ఆ

పిల్ల అతని సమీపానికి వచ్చి భుజంమీద చెయ్యివేసి నవ్వుతూ నిలబడింది.

'నేను తొందరగా ఈ అడవిదాటి వెళ్ళిపోవాలి. నన్నెందుకు ఆపుతావు. ఎవరి పిల్లవు నువ్వు' అని శివసాయకుడు అడిగాడు. ఆ పిల్ల నవ్వుతూ అతని జుట్టు తడుముతూ అతని కళ్ళు చూస్తూ నిలబడింది.

'అలాగ నవ్వుతావెందుకూ. మాట్లాడవేం? నీకు మాటలురావూ' అన్నాడు శివసాయకుడు. ఆ పిల్ల మాట్లాడలేదు. అతనిచెయ్యి పట్టుకొని ఆ చేతికేసి చూస్తూ నవ్వుతూ సరస్సు వేపు తీసుకు వెళ్ళబోయింది.

'చీకటిపడే లోపునా నే వెళ్ళిపోవాలి. ఈ అడవి దాటిపోవడానికి నీకు దారి తెలిసినట్టయితే చెప్పు. లేకా నే వెళ్ళిపోతాను' అన్నాడు శివసాయకుడు. ఆ పిల్ల మాట్లాడకుండా అదే నవ్వు నవ్వుతూ అతన్ని తీసుకు పోవడానికి లాగింది. అతనికి కోపం వచ్చి చెయ్యి విదిలించుకొని పోబోయాడు. అప్పుడా పిల్ల రెండు చేతులతోనూ అతని చేయి గట్టిగా పట్టుకొని నవ్వుతూనే ఉంది.

'నువ్వెంతటి చక్కనివాడవు! నువ్వు మా ఇంటికి రావూ? అక్కడ మనమిద్దరమూ ఎంతో హాయిగా ఆటలు ఆడుకొంటూ పాటలు పాడుకొంటూ ఉందాం. ఏం'

'నేను రావడానికి వీలులేదు. నేను వెళ్ళిపోవాలి. నన్ను వదలు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'పోనీ ఇప్పుడు మా ఇంటికిరా. ఈ రాత్రి నిన్ను నేను దాచివేస్తాను. రేపు మనమిద్దరమూ ఈ సరస్సు దగ్గర ఆడు

కొంటాము. తరవాత నీకు నేను దారి చూపెడతాను ఏం' అంది ఆ పిల్ల.

'నే నిప్పుడే వెళ్ళిపోవాలి. ఇప్పుడే నాకు చూపించు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'సూర్యుడు అస్తమిస్తున్నాడప్పుడే. చీకటి పడేలోగా నీవు అడవిదాటి వెళ్ళలేవు. తోవలో రాక్షసులు నిన్ను బతకనివ్వరు. కాబట్టి నేను చెప్పినమాటవిని మా ఇంటికిరా. ఏం' అంది ఆ పిల్ల. సూర్యుడు అస్తమిస్తూ ఉన్నమాట వాస్తవము. చీకటి పడేలోగా అడవి దాటడంకూడా కష్టమే. అందుచేత ఆ పిల్ల ఇంటికి వెళ్ళాలని అనుకొని శివసాయకుడు ఇలాగ అన్నాడు.

'నీవు చూడబోతే మంచి పిల్లవులాగే ఉన్నావు. అందమైన పిల్లలందరూ మంచిపిల్లలే. కాని నీవెవరవో నాతో చెపితేనేగాని మీ యింటికి నే నెలాగ వచ్చేది'

'మా ఇంటికి వచ్చాక నా సంగతి నీకు చెపుతాను. నా వల్ల నీకేమీ అపాయం రాదు. నీ ప్రాణానికి నా ప్రాణం అడ్డం వేస్తాను. ఈ మాటు వస్తావా రావా? ఏం' అంది ఆపిల్ల.

'పోనీ నీ పేరెవరో చెప్పు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'నా పేరు మణిమాల. నా పేరు చెప్పానుగా? ఇంక మా ఇంటికిరా, రా, ఏం' అని ఆ పిల్ల శివసాయకుణ్ణి వాళ్ళ ఇంటికి తీసుకుపోయింది. వాళ్ళిల్లు సరస్సుకు పడమరగా కొంచెందూరంలో ఉన్న కొండకి అవతల ఉంది. ఆ ఇంట్లో చిలకలూ నెమళ్ళూ హంసలూ ఉన్నవి. ఇంటిచుట్టూ ఏదో పూలమొక్కలు ఉన్నవి. ఇంటిగోడలకి రంగు రంగుల వెల్ల వేసి ఉన్నది. గోడలమీద

చిత్ర చిత్రాల పటములున్నవి. శివసాయకుణ్ణి ఆ ఇంట్లోకి తీసుకు వెళ్ళింది మణిమాల. ఆ ఇంట్లో ఒక మంచిగది ఉంది. ఆ గది మణిమాలది. ఆ గదిలో మధ్య చిన్న చెరువు ఉంది. ఆ చెరువులో దీపాలు పెట్టిన ప్రమిదలు ఎప్పుడూ ఇటూ అటూ తిరుగుతుంటవి. ఆ సరస్సులో తామర పువ్వులుకూడా ఉన్నవి. ఆ పువ్వులచుట్టూ దీపాలు ప్రదక్షిణం చేస్తూ ఉంటవి కూడాను. ఆ సరస్సు చుట్టూ బంగారు తూగుటుయ్యాల లున్నవి. ఆ తూగుటుయ్యాలల్లోకి పన్నీరు తుంపర ఎప్పుడూ పడుతూ ఉంటుంది. ఆ గదిలోకి మణిమాల తప్ప ఇంకెవరూ రాకాయ. ఆగదిలోకి శివసాయకుణ్ణి తీసుకువెళ్ళి ఒక ఉయ్యాలలో అతన్ని కూర్చోబెట్టింది. దానికి ఎదురుగావున్న ఇంకో ఉయ్యాలలో తాను కూర్చుని ఉయ్యాల ఊగుతూ నవ్వుతూ ఉంది.

అదంతాచూచి శివసాయకుడు ఆశ్చర్యపోయాడు. "నీవెవరిపిల్లవో చెపుతానన్నావు. ఆ మాటచెప్పు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'ఆపిల్లనవ్వుతూ ఉయ్యాల ఊగుతూ,' ఈ ఇల్లు బాగుందిగాదూ, ఈగదిలోచూడు ఈదీపాలుఎలాగ ఆడుకుంటున్నాయో. నీవు ఈ అడివి దాటి వెళ్ళిపోవటమెందుకు. ఇక్కడే ఉండిపోరాదూ. నాతో ఆడుకొంటూ ఉండవచ్చు ఎంచక్కా! ఏం' అంది మణిమాల.

'నీ సంగతి చెప్పమంటే ఈ మాటలన్నీ చెపుతావెందుకు? నీవు పెంకిపిల్లవు కాదూ' అన్నాడు శివసాయకుడు.

ఆమాట వినడంతోనే మణిమాల విరగబడి నవ్వింది. నవ్వుతూ అతన్ని చూస్తూ 'ఇక్కడుండిపోవూ' అంది. 'నేనుండను. నీవు మంచిపిల్ల వనుకున్నాను. నీవు మంచిపిల్లవు కానట్లున్నావు. నేనిప్పుడే వెళ్ళిపోతాను' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'వెళ్ళిపోవద్దు, వెళ్ళిపోవద్దు, నా సంగతి చెప్పనా? చెపుతావిను. నా పేరు మణిమాల' అని నవ్వింది మణిమాల.

'నీ పేరు ఇదివరకే చెప్పావు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అయితే ఇంకావిను. నేను అందమైన పిల్లను' అంది మణిమాల.

'ఆ మాట నేనే చెప్పాను ఇందాకా' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అయితే ఇంకా చెప్పనా? ఈ ఇల్లునాది. ఈ గదినాది. ఈ గదిలోనే నే నెప్పుడూ ఆడుకొంటూ ఉంటాను. మన మెప్పుడూ ఆడుకొంటూ ఉండవచ్చు.' అంది మణిమాల.

'ఈ మాటకూడా ఇదివరకే చెప్పావు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అయితే ఇంకా చెపుతాఉండు. మరీ ఈ ఇంటిలో నే నొక్కర్తెను ఎప్పుడూ ఉండాలి. నాతో ఆడుకోడానికి ఎవరూ లేరు. అందుచేత నా కేమీ తోచకుండావుండి. నిన్ను చూడ్డంతోనే నాకు అందువల్లనే ఎంతో సంతోషమైంది' అంది మణిమాల.

'మరి నీకు మీ అమ్మ లేదూ?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'మా అమ్మ ఉంది- కాని మా అమ్మ మంచిదికాదు' అని మణిమాల చెప్పింది.

'మీ అమ్మ ఎందుకు మంచిదికాదూ?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు. మణిమాల చెప్పలేదు. ఎంతడిగినా చెప్పలేదు.

'ఇంత అందమైన పిల్లవు ఈ రాక్షసుల అడవిలో ఎందుకున్నావు' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'పుట్టినప్పటినుంచీ నేనిక్కడే ఉన్నాను' అంది మణిమాల.

'అయితే మీ అమ్మ రాక్షసి అన్నమాట' అన్నాడు శివసాయకుడు.

మణిమాల మాట్లాడలేదు. కొంచెసేపైన తర్వాత మణిమాల 'నే నెప్పుడైనా ఇక్కడ ఉండలేనంటా ఉన్నాను. నాతో కూడా నీవుండవూ' అంది.

'మరి మీ అమ్మ రాక్షసిగదా నన్ను మింగేస్తుందేమో' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'మా అమ్మ నిన్నేమీ చెయ్యదు. నీ సంగతి మాఅమ్మతో చెప్పనే చెప్పను' అంది మణిమాల.

'చెప్పకపోతే పసిగట్టి కనుక్కోలేదు కామోసు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అయితే మా అమ్మతో చెప్పి నిన్నేమీ చెయ్యవద్దంటాను. మా అమ్మకు నన్ను చూస్తే ఎంతో అపేక్ష. నే నేం చెబితే అది చేస్తుంది' అంది మణిమాల.

'సరేగాని, నేను ముందుగా ఈ అడవిదాటి హిమాలయ పర్వతాలకి వెళ్ళాలి. వెళ్ళి మళ్ళీ వస్తాను. అప్పుడు నీతో ఉండ నైనా ఉంటాను, లేకపోతే నిన్ను నాతో తీసుకు వెళ్ళుతాను' అన్నాడు శివసాయకుడు.

ఆ మాటలకి మణిమాల చాలా సంతోషించి అతని దగ్గిరికి వచ్చి అతని పక్కనే కూర్చుని ఉయ్యాల ఊపుతోంది.

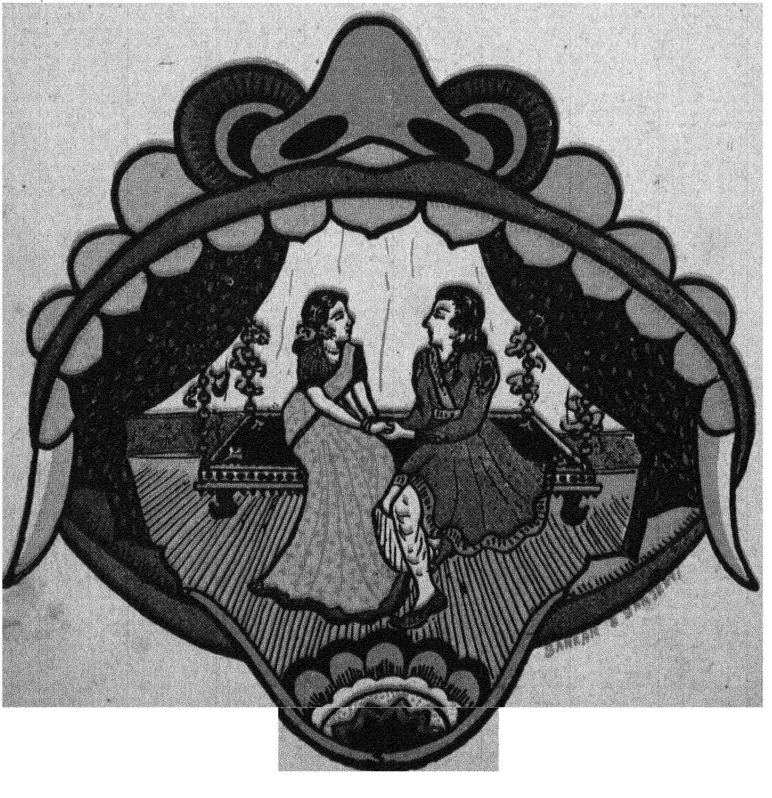

ఇంతట్లోనే 'మణిమాలా, మణిమాలా' అనే కేక విని
పించింది.

'మా అమ్మ వచ్చింది. మా అమ్మ వచ్చింది' అని మణి
మాల చదువుతున్న పుస్తకాలలోనుంచి దిగి తలుపు గడియవేసి,
'ఓయ్. నే నిక్కడున్నాను' అని కేక వేసింది.

'ఎక్కడున్నావే మణిమాలా' అని వాళ్ళమ్మ మళ్ళీ కేక
వేసి గది దగ్గిరికి వచ్చింది. మణిమాల 'ఈ గదిలో ఉన్నానే
అమ్మా' అంది.

'గదితలుపు తియ్యి మణిమాలా' అంది వాళ్ళమ్మ.

'నాకు బద్ధకంగా ఉందమ్మా నేను తియ్యలేనూ' అంది
మణిమాల.

'అంతా ఉత్తిది. నాకు ఈ ఇంట్లో మనిషి వాసన కొడు
తోంది. అంతా చూశాను. ఎవ్వరూ మనుష్యులు కనిపించలేదు.
ఈ గదిలోనా చూడాలని వచ్చాను. తలుపు తియ్యమ్మా' అంది
వాళ్ళమ్మ.

'ఇక్కడికి మనుష్యులెవరు వస్తారే అమ్మా. ఏదో వాసన
చూసి మనిషి వాసన అనుకొన్నావు.'

'ఈ గదిలోని నేను చూశాను. ఎవరూ మనుష్యులు లేరు'
అంది మణిమాల.

'నన్నుకూడా చూడనియ్యి తలుపు' అంది వాళ్ళమ్మ.

'నాకు బద్ధకంగా ఉందే. నేను పడుకొన్నాను. ఇప్పుడు
లేవలేనమ్మా. ఇక్కడెవరూ లేరంటూంటేనే' అంది మణిమాల.

'పోనీలే అయితే. నే వెళ్ళివస్తాను. జాగ్రత్తగా ఇంట్లో ఉండు. మనుష్యులూ వాళ్ళూ వస్తారు. జాగ్రత్త సుమా తలుపులు వేసుకు పడుకో' అని చెప్పి వాళ్ళమ్మ వెళ్ళిపోయింది.

'మా అమ్మ నే చెప్పినమాట వింటుందని చెప్పాను కాదూ. మా అమ్మ నిన్నేమీ చెయ్యదులే' అంది మణిమాల.

'ఇప్పుడు వెళ్ళిపోయి మళ్ళీ ఎప్పుడు వస్తుంది మీ అమ్మ' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'మళ్ళీ తెల్లారేవేళకు వస్తుంది. అందాకా మనమాడుకొందాము. ఏం' అంది మణిమాల.

'మరి మీ అమ్మను వదిలిపెట్టి నాతో రమ్మంటే వస్తావా నువ్వు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'మా అమ్మ నాకు మంచిదే. నే నంటే ఎంతో ప్రేమ. కాని ఇతరులను ఎవరిని చూసినా ఇష్టంలేదు' అంది మణిమాల.

'మరి నాతో వస్తావా' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'పోనీ రమ్మంటే వస్తా' నంది మణిమాల.

'నేను హిమాలయాలకి వెళ్ళి మళ్ళీ తిరిగి వచ్చేటప్పుడు చెపుతానులే' అన్నాడు శివసాయకుడు.

ఆ రాత్రి ఇద్దరూ ఆ ఇంట్లో చిలకలతోటీ హంసలతోటీ నెమిళ్ళతోటీ ఆడుకొన్నారు. రాత్రి నాలుగోజాము రాగానే శివసాయకుడు 'నాకు దారి చూపించు నే వెళ్ళిపోతా' నన్నాడు.

మణిమాల చాలాసేపు ఏడ్చింది. అతన్ని ఉండిపొమ్మని బతిమాలింది. అతడు ఉండడానికి వీల్లేదు మళ్ళీ వస్తానన్నాడు.

సరేనని మణిమాల అతన్ని తీసుకొని ఎవరికీ తెలియని ఒక కొండగుహలోకి వెళ్ళి అక్కడ ఒకపెద్ద సొరంగం ఉంటే దాని గుండా నడిచి వెళ్ళతోంది. శివసాయకుడు ఆమెవెంట నడిచి వెళ్ళాడు. కొంతదూరం నడవగా నడవగా ఒక బయలు కనిపించింది. ఆ బయలులోకి శివసాయకుణ్ణి తీసుకువచ్చి 'ఇదే అడవి అవతల. ఇక్కడనుంచి నీవు వెళ్ళిపో' అని చెప్పింది మణిమాల.

'హిమాలయాలకి దారి ఎలాగ' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'ఇక్కడనుంచి తిన్నగా వెళ్ళిపో. ఇకనుంచి రాక్షస భయమూ పిశాచభయమూ వుండదు' అని మణిమాల చెప్పింది.

'సరే వెళ్ళతాను. నీవు మంచిపిల్లవే. నాకు దారి చూపించావు' అని శివసాయకు డన్నాడు.

'మళ్ళీ వస్తావుకదూ. నీకోసం నేను ఎదురుచూస్తూవుంటాను సుమా' అని మణిమాల అంది.

'వస్తాను' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'ఎన్నాళ్ళలో వస్తావు?' అని మణిమాల అడిగింది.

'నేను అక్కడ కొన్ని విద్యలు నేర్చుకొంటాను. ఆ విద్యలు నేర్చుకొన్న తరువాత వస్తాను' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'నీ కెందుకు విద్యలూ?' అంది మణిమాల.

'నిన్ను ఈ అడివిలోనుంచి తీసుకు వెళ్ళవద్దూ? అందుకని విద్యలు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

‘మళ్ళీ వస్తావు కదూ’ అంది మణిమాల.

‘వస్తా’ అన్నాడు వినాయకుడు.

‘ఎప్పుడంటా’ అంది మణిమాల.

‘ఎప్పుడంటా’ అన్నాడు వినాయకుడు.

మణిమాల దిక్కుమొహం వేసుకొని ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళిపోయింది. వినాయకుడు తిన్నగా హిమాలయ పర్వతాల దగ్గిరికి నడిచి వెళుతున్నాడు.

గోపిమాలిని వినాయకుణ్ణి విడిచిపెట్టి ఇంటికివచ్చి అతని మీదనే మనసు పెట్టుకొని ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది. సాయంత్ర మైంది. తాను పంపిన పక్షులు తిరిగిరాలేదు. వినాయకుడు అడవిలో పెద్ద ఆగాడో ఏమో? తోవలో ఎవరైనా రాక్షసులు అడ్డుపడ్డారేమో! వినాయకుడు ఏమైనాడో పాపం అని దుఃఖిస్తూ కూర్చుంది. చీకటిపడింది. ఇంకా పక్షులు రాలేదు. పక్షులు ఎందుకు ఆలస్యం చెయ్యాలి? అతన్ని అడవి చివర దిగబెట్టి గబగబా ఎగిరి ఇక్కడ రావచ్చు కాదూ? ఎందుకు రాలేదు మరి. అని ఎంతో ఆలోచించింది. పోనీ తానువెళ్ళి అడవంతా తిరిగి ఎక్కడైనా కనిపిస్తాడేమో చూద్దామనుకొంది. కాని పక్షులొచ్చి ఏదో వార్త చెప్పకముందు వెళ్ళకూడదనుకొని పక్షులకోసం ఎదురు చూస్తూ ఉంది. ఇంటిలోనే పక్షులు వచ్చాయి. వచ్చి వినాయకుడు దారి తప్పిపోయినట్టూ, తాము ఇంకా వెల్తురు ఉండగానే అడవి అవతలకు వెళ్ళి చూస్తే వినాయకుడు కనపడనట్టూ, మళ్ళీ అతనికోసము వెనక్కివచ్చి అంతటా వెదకినట్టూ ఎక్కడా అతడు కనబడనట్టూ చెప్పినవి. ఈ

మాటలు విని గోపీమోహిని చాలా విచారించింది. మళ్ళీ ఇంకో మాటు వెళ్ళి అడవి అంతా తిరిగి ఏమైనాడో శివనాయకుడు కనుక్కురమ్మని పక్షులను మళ్ళీ పంపించింది గోపీమోహిని. పక్షులు మళ్ళీ వెదకటం కోసమని వెళ్ళాయి.

గోపీమోహిని మేడఇవతల చెరువుగట్టుమీద కూర్చుని విచారిస్తూ ఉండే వాళ్ళమ్మ అప్పుడే వచ్చింది. రాక్షసివచ్చి చెరువుగట్టున కూర్చున్న గోపీమోహినిని చూచి ఎత్తుకొని ముద్దు పెట్టుకొని ఇంట్లోకి తీసుకుపోయింది. తాను విచారముగా ఉన్నట్లు రాక్షసికి తెలియకూడదనుకొని నవ్వుతూ ఉంది.

రాక్షసి గోపీమోహినికి నీళ్ళుపోసి, కొత్తబట్టలు కట్టి, పళ్ళూ, రత్నాలూ, పరమాన్నాలూ పెట్టింది. తరువాత తూగు ఉయ్యాలలో పడుకోబెట్టి, జోలపాట పాడింది. గోపీమోహినికి నిద్రపట్టలేదు. పక్షులు ఎప్పుడు వస్తాయో అని అనుకొంటూ ఉంది. రాక్షసి దగ్గర ఉన్నప్పు మాటేగాని దాని ధ్యాన మంతా శివనాయకునిమీదే ఉంది. అది కనిపెట్టి రాక్షసి అడిగింది కదా, 'అమ్మా గోపీమోహినీ! రోజూలాగ ఈవాళ సంతోషంగా లేవెందుకూ? విచారిస్తూన్నా వెందుకూ? నాతో చెప్పవా' అంది.

'ఏమీలేదు అంది' గోపీమోహిని.

'ఏమీ లేక పోవడమేమి? నీ మొహం చూస్తేనే తెలుస్తోంది. నీవు విచారం ఎందుకో నాతో చెప్పు. నీకు ఏం కావలిస్తే అది నీకు ఇస్తాను' అంది.

'నాకు విచారమూ లేదు, నాకేమీ అక్కరాలేదు' అంది గోపీమోహిని.

'పోనీ అయితే పడుకో. నేను నిన్ను పడుకోబెట్టి వెడతాను' అంది రాక్షసి.

'నేను పడుకున్నాను. నువ్వు వెళ్ళు' అంది గోపీమోహిని.

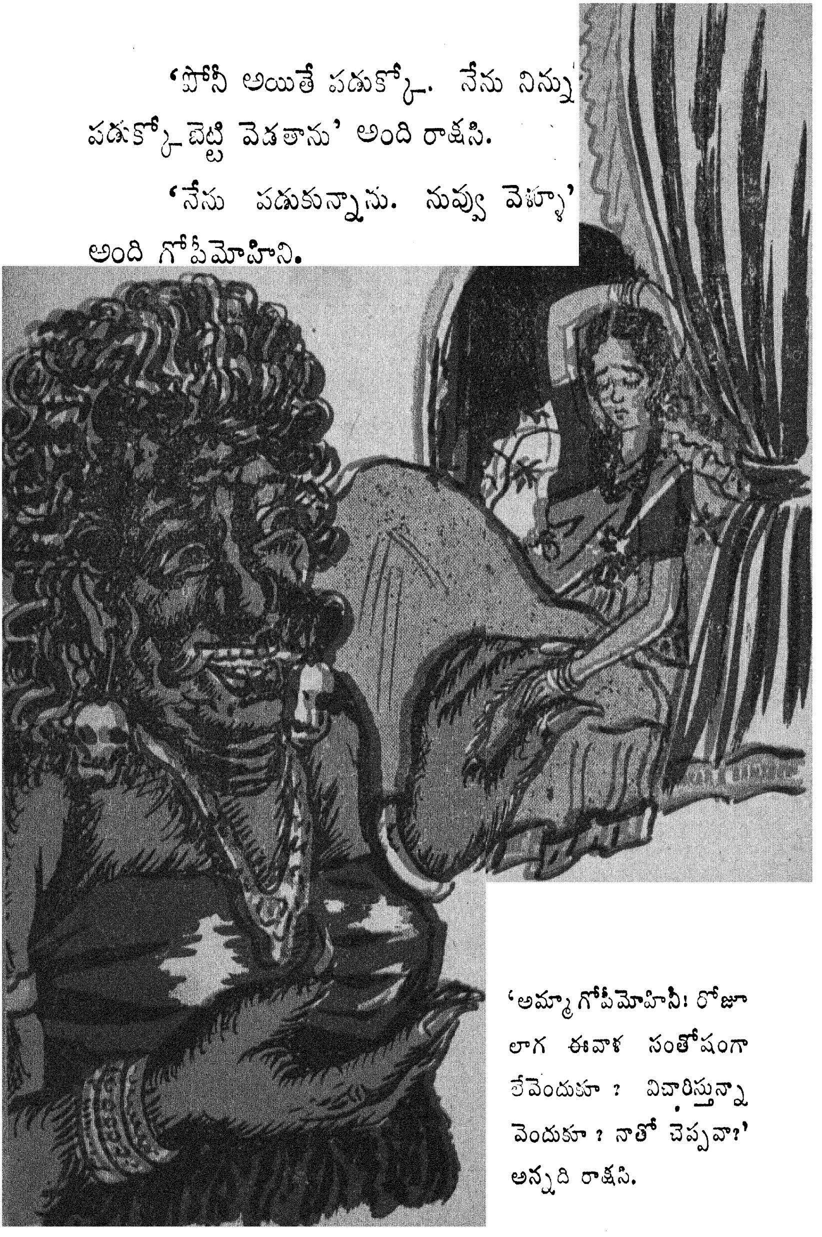

'అమ్మా గోపీమోహినీ! రోజూ లాగ ఈవాళ సంతోషంగా లేవెందుకూ? విచారిస్తున్నా వెందుకూ? నాతో చెప్పవా?' అన్నది రాక్షసి.

'నీకేం కావాలో చెప్పవా? నీకు విచారం ఎందుకో చెప్పవా?' అంది మళ్ళీ రాక్షసి.

'ఎందుకూలేదు' అంది గోపీమోహిని.

తనతో ఏదో చెప్పకుండా దాస్తోందని రాక్షసికి కోపం వచ్చి గోపీమోహినిని కొట్టి తిట్టి వెళ్ళిపోయింది. గోపీమోహిని దెబ్బలు - తిట్లు తిని ఏడుస్తూ కూర్చుంది.

రాక్షసి వెళ్ళిపోయిన కొంతసేపటికి పక్షులు తిరిగి వచ్చాయి. వచ్చి వ్యవసాయకుడు బతికి ఉన్నాడని చెప్పాయి.

'ఎక్కడున్నాడు ఇపుడు' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

ఇక్కడికి ఉత్తరంగా ఒక రాక్షసికి ఒకమేడ ఉంది. ఆ రాక్షసికి ఒక చక్కని కూతురు కూడా ఉంది. వ్యవసాయకుడు వెడుతూ ఉండే అతన్ని తోటలో పట్టుకొని ఆ రాక్షసి కూతురు తన మేడలోకి తీసుకు వెళ్ళింది. అక్కడ ఉన్నాడతడు' అని పక్షులు చెప్పినవి.

'అది మంచిదేనా? ఏమీ చెయ్యదుకదా అతన్ని' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'రాక్షసి మంచిదికాదు. కాని దానిపిల్ల ఎంతో మంచిది. అచ్చంగా నీలాగే వుంటుంది. నీలాగే ఆటలూ పాటలూ ఆడుతూ పాడుతూ వుంటుంది' అని పక్షులు చెప్పాయి.

'మరి అది రాక్షసుల పిల్ల అన్నావు' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'రాక్షసులపిల్ల అయినా మనిషిపిల్లలాగే ఉంది. శివసాయకుడ్ని ఏమీ చెయ్యదు సరికదా అడవి దాటిస్తుంది కూడాను. అంచేత శివసాయకుడికి ఏమీ భయంలేదు.' అని పక్షులు చెప్పాయి.

'సరే' అని గోపీమోహిని పక్షుల్ని పంపించి వేసింది.

ఆ రాక్షసి కూతురు ఎవరో, నిజంగా రాక్షసిపిల్లో లేక పోతే మనిషిపిల్లో తెలుసుకోవాలనుకొంది. ఎవరైనా తాను రోజూ అనుకుంటూ వుండవచ్చునుగదా అనుకొంది. తెల్లారాక రాక్షసి వస్తుందిగదా అప్పుడు దానితో చెప్పి ఆ పిల్లని తెప్పించాలనుకొంది.

ఆ సంగతే ఆలోచిస్తూ గోపీమోహిని పూలుయ్యాలలో పడుకొని నిద్రపోయింది.

తెల్లారాక రాక్షసి తిరిగి వచ్చింది. అప్పటికి గోపీమోహిని ఇంకా నిద్రపోతోంది. రాక్షసి గోపీమోహిని పక్కను కూర్చుని రాత్రి దాన్ని కొట్టినందుకు ఏడుస్తూవుంది. చేత్తో గోపీమోహిని వళ్ళు తడుముతూ వుంది.

గోపీమోహినికి మెలకువ వచ్చింది. కళ్ళువిప్పి చూచింది. ఎదురుగుండా రాక్షసి కనిపించింది. అది ఏడుస్తూ వుండటం గోపీమోహిని చూచి 'ఎందుకేడుస్తున్నావు' అని అడిగింది.

'నిన్నింత ఆపేక్షగా పెంచుతూవున్నా నామీద నీకు దయ లేదు' అని రాక్షసి చెప్పింది

'మరి రాత్రి ఎందుకుకొట్టేవు నన్ను' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'ఇంకెప్పుడూ కొట్టనులే. ఏదో కోపంవచ్చి కొట్టేను. ఇంత బిక్కరంగా వున్నావేం నీవు' అని రాక్షసి అడిగింది.

'నాకేమీ తోచడం లేదు. నాతో ఆడుకోవడానికి ఎవరూ లేరు' అంది గోపీమోహిని.

'పక్షులున్నాయిగా' అంది రాక్షసి. 'అస్తమానం పక్షుల తోటేనా ఏమిటి ఆడుకోవడం. నాకు విసుగెత్తుతోంది' అంది గోపీమోహిని.

'మరేంగావాల నీకు' అని రాక్షసి అడిగింది.

'నాతో ఆడుకోవడానికి ఎవరైనా మంచి పిల్ల కావాలి' అంది గోపీమోహిని.

'ఎవరున్నారమ్మా నీతో ఆడుకొనే పిల్లలూ' అంది రాక్షసి.

'ఏమో నాకేం తెలుసునేమిటి' అంది గోపీమోహిని.

'పోనీ రాక్షసిపిల్లలతో ఆడుకొంటావా' అని రాక్షసి అడిగింది.

'నాకొద్దమ్మా నాకు భయమేస్తుంది' అంది గోపీమోహిని.

'అలాగే వినుస్తుంటానులే. లే, రా పాటకిలే' అని రాక్షసి గోపీమోహినిని లేపితీసి తలంటి నీళ్ళోసి కొత్తబట్టలు కట్టి ఆడుకోవడాని బొమ్మలూ పువ్వులూ అవీ ఇచ్చి ఒకగదిలో నిద్రపోయింది.

గోపీమోహిని చాలసేపు ఆడుకొంది. గోపీమోహినితో కూడా పక్షులుకూడా ఆడుకొన్నవి. సాయంత్రం అయ్యేటప్పటికి గోపీమోహిని బయలులో ఉన్న సరస్సుదగ్గిరికి వచ్చి అందులో స్నానంచేసి హంసలతో ఆడుకొంది. చెరువులో తామరపువ్వులు కోసుకొని తల్లోనూ, చెవుల్లోనూ పెట్టుకొంది. తామర తూళ్ళు చేతులకు కూడా కట్టుకొంది.

చీకటిపడేవేళకి రాక్షసి లేచివచ్చి గోపీమోహిని ఆడుకోవడం చూస్తూ సంతోషిస్తూ చెరువుగట్టుమీద నిలబడింది. గోపీమోహిని;

'తెచ్చిపెట్టవూ' అంది.

'ఏమిటి' అంది రాక్షసి.

'ఆడుకోడానికి పిల్లని తెచ్చిపెట్టావూ' అంది గోపీమోహిని.

'ఇవాళ రాత్రి పడుకొంటానులే' అంది రాక్షసి.

'ఇవాళ రాత్రికాదు. ఇప్పుడే కావాలి. ఇప్పుడే వెళ్ళు' అంది గోపీమోహిని.

'ఇప్పుడే వెడితే ఎలాగ. నీకు అన్నంపెట్టి నిన్ను పడుకోబెట్టి వెడతానులే' అంది రాక్షసి.

'నాకక్కర్లేదు. ఇప్పుడే వెళ్ళాలి' అంది గోపీమోహిని.

'నే వెడితే నీ వొక్కర్తెవూ అన్నం తిని పడుకోగలవా' అంది రాక్షసి.

'పడుకొంటాను. వెళ్ళు' అంది గోపీమోహిని.

'సరే' అని రాక్షసి వెళ్ళిపోయింది.

రాక్షసి ఆ రాత్రల్లా ఎక్కడికీ వెళ్ళకుండా ఆ అడవంతా తిరుగుతోంది. ఎవరైనా గోపీమోహినితో ఆడుకోవడానికి మంచిపిల్ల దొరుకుతుందేమోనని కనిపించిన రాక్షసుల నందరినీ అడిగింది. ఎవరూ చెప్పలేరు. చివరకు ఒక రాక్షసుడు కనిపించాడు. ఆ రాక్షసుడు చెప్పాడు. ఒక రాక్షసికి ఒక చక్కని కూతురుందనీ ఆ కూతురిని ఎంతో ముద్దుగా పెంచుకొంటూన్నదనీ ఆ కూతురు రాక్షసిపిల్లలాగ ఉండక అచ్చంగా మనిషి పిల్లలాగా ఉంటుందనీ.

ఆ రాక్షసి ఆ క్షణం మణిమాల తల్లి దగ్గరికి వెళ్ళింది. వెళ్ళి ఆ రాక్షసితో తనకో కూతురున్నట్టూ ఆ కూతురితో ఎవరూ ఆడుకోవడానికి లేనట్టూ అందుచేత తన కూతురు బెంగపెట్టుకొన్నట్టూ చెప్పింది.

ఆ మాటలు విని మణిమాల తల్లి కూడా తనకో కూతురున్నట్టూ తన కూతురుతో కూడా ఆడుకోవడానికి ఎవరూ మంచి పిల్లలు లేనట్టూ, అందుచేత బెంగపెట్టుకొన్నట్టూ చెప్పింది.

రాక్షసి ఆ మాటలు విని మణిమాల తల్లితో కూడా వాళ్ళింటికి వెళ్ళి మణిమాలను చూసింది. మణిమాల తన కూతురులాగే చక్కగా చురుకుగా ఉండడం చూసింది.

'మా అమ్మాయితో ఆడుకొంటావా అమ్మాయీ' అంది.

'మీ అమ్మాయి ఎక్కడుంది' అంది మణిమాల.

'మా అమ్మాయి మా మేడలో ఉంది. నేను నీకు మా మేడ చూపిస్తాను అక్కడ ఇద్దరూ ఆడుకొంటూ ఉండండి. మా

అమ్మాయికూడా అప్పుడప్పుడు ఇక్కడికి వచ్చి నీతో ఆడు కొంటూ ఉంటుందిలే' అని రాక్షసి చెప్పింది.

'అయితే వాళ్ళమ్మాయి దగ్గిరికి నన్ను తీసుకెళ్ళవూ' అంది మణిమాల వాళ్ళమ్మతో.

'అలాగే తీసుకువెళతానులే' అంది వాళ్ళమ్మ.

రాక్షసులిద్దరూ మణిమాలను తీసుకొని గోపిమోహిని దగ్గిరికి వచ్చారు.

ఆ రోజునుంచీ రాక్షసులిద్దరికీ చాలా స్నేహం అయింది. మణిమాలకీ గోపిమోహినికి కూడా స్నేహం అయింది. రాత్రిళ్లు రాక్షసులిద్దరూ ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయేవారు. మణిమాలా గోపీ మోహినీ రాత్రిళ్ళు ఒక్క మంచంమీదనే పడుక్కొని కథలు చెప్పుకొంటూ నిద్రపోయేవారు. పగటిపూట వాళ్ళిద్దరూ ఒకళ్ళం టికి ఒకళ్ళు వెతుకుతూ అడవంతా పరుగెత్తి ఆడుకొంటూ ఎంతో సంతోషంగా కాలము గడుపుతున్నారు. ఒకనాడు ఉదయం వాళ్ళిద్దరూ కలిసి అడవిలోకి వెళ్ళారు. అక్కడ వాళ్ళకి ఒక అందమైన పెద్ద చెరువు కనిపించింది. ఆ చెరువు గట్టుమీద ఒక చాపరాయిఉంటే దానిమీద కూర్చుని వాళ్ళిద్దరూ కబుర్లు చెప్పు కొంటున్నారు.

'నువ్వు నిజంగా మనిషిపిల్లవో రాక్షసిపిల్లవో చెప్పవూ' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'నే నెలాగ కనిపిస్తున్నాను' అంది మణిమాల.

'నువ్వు ఒచ్చంగా మనిషిపిల్లలాగ ఉన్నావు' అంది గోపీమోహిని.

'అయితే మరెందుకు అడుగుతావు' అంది మణిమాల.

'రాక్షసి పిల్లలుకూడా ఒక్కొక్కప్పుడు మనిషిపిల్లల్లాగ ఉంటారటగా' అంది గోపీమోహిని.

'ఏమో నే నెవరిపిల్లనో నాకేం తెలుసును. చిన్నప్పటి నుంచీ నేను ఇక్కడే పెరుగుతున్నాను. మా అమ్మను అడిగితే నా పిల్లవే నువ్వు అంటోంది' అంది మణిమాల.

'మరినువ్వు శివసాయకుణ్ణి ఏం చేశావు' అంది గోపీ మోహిని.

'శివసాయకుడు ఎవరు' అంది మణిమాల.

'మీ ఇంటికి వచ్చాడటగా శివసాయకుడు' అంది గోపీ మోహిని.

'ఆ మంచిపిల్లాడా' అంది మణిమాల.

'మంచిపిల్లాడేమిటి' అంది గోపీమోహిని.

'ఆ చక్కని పిల్లాడుకాదూ' అంది మణిమాల.

'అవును అతనే' అంది గోపీమోహిని.

'పాపం అతను చెరువుదగ్గర నిద్రపోతూంటే చూచాను. లేచాక మా ఇంటికి తీసికెళ్ళి ఉయ్యాలలో కూచోబెట్టి ఊపాను. ఎంతోసేపు అతనితో మాట్లాడాను. అతనెంతమంచి వాడను కొన్నావు' అంది మణిమాల.

'అతనేడీ-ఇప్పుడెక్కడికి వెళ్ళాడు' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'ఎక్కడో హిమాలయ పర్వతాలున్నాయిట. అక్కడేవో విద్యలు నేర్చుకోవడానికి వెళతానంటేనూ నేనే ఈ అడవి దాటించాను. అతను మళ్ళీ వస్తానన్నాడు కూడాను' అంది మణిమాల.

'జాగ్రత్తగా వెళ్ళాడా' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'నే దిగబెట్టానంటూంటేనే-మరి అతన్ని నువ్వేలాగెరుగుదువు?' అంది మణిమాల.

'నీ దగ్గిరికి రావడానికి ముందు మా మేడలోకి వచ్చాడు. అతనితో కొంతసేపు మాట్లాడి పక్షుల్ని తోవచూపించమని పంపేశాను.' అంది గోపీమోహిని.

'మళ్ళీవచ్చి నన్నుకూడా తీసుకువెళతా నన్నాడా?' అని మణిమాల అడిగింది.

'నన్ను తీసుకువెళతా నన్నాడా' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'నన్ను తీసుకువెళతానన్నాడు. నిన్నుకూడా తీసుకువెళతాడులే. మనమిద్దరము అతనితో వెళ్ళిపోదాం ఎంచక్కా. ఏం' అంది మణిమాల.

'మరి నీ అమ్మా మా అమ్మా ఏడవరూ' అంది గోపీమోహిని.

'వాళ్ళనుకూడా తీసుకువెళ్ళదాము. ఏం' అంది మణిమాల.

'అమ్మయ్యో! రాక్షసులను తీసుకు వెళ్ళకూడదు' అంది గోపీమోహిని.

'పోనీ వాళ్ళనిక్కడ అట్టేబెట్టి చెప్పకుండా మనం వెళ్ళిపోదాం' అంది మణిమాల.

'వాళ్ళు ఏడవరూ-మరి' అంది గోపీమోహిని.

'పోనీ వాళ్ళతో చెప్పే వెళదాము' అంది మణిమాల.

'చెపితే వెళ్ళనిస్తారు కామోసు' అంది గోపీమోహిని.

'ఏమోనమ్మా మరి. నాకు తెలియదూ' అంది మణిమాల. ఇలాగవాళ్ళు కబుర్లు చెప్పుకొంటూ వ్యవసాయకుడి కోసం ఎదురు చూస్తూ ఉన్నారు.

ఒకనాడు మణిమాల తల్లి వీళ్ళిలాగ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఉంటే వాళ్ళ మాటలు విని-విని గోపీమోహిని తల్లితో చెప్పింది. ఈ పిల్లలిద్దరు కలిసి ఎవరితోనో వెళ్ళిపోతారేమోనని వాళ్ళు చాలా భయపడ్డారు. ఆ రోజునుంచీ వాళ్ళను బయటకు రాకుండా ఇంట్లోనే దేబట్టు చేశారు. రాత్రిళ్ళు వ్యవహారానికి పోయినప్పుడు వాళ్ళిద్దరినీ ఒక్కగదిలో పెట్టి తాళంవేసి వెళ్ళిపోయేవారు. మణిమాలా గోపీమోహినీ ఇలాగ పెంపకం చేస్తారని వాళ్ళమ్మలతో దెబ్బలాడేరు. వాళ్ళకు కోపంవచ్చి మణిమాలనూ గోపీమోహినినీ కొట్టారు.

'మమ్మల్ని కొడితే మేమిక్కడ ఉండేది లేదు. ఎక్కడకైనా పోతాము'ని వాళ్ళిద్దరూ కలిసి ఎక్కడికో వెళ్ళిపోబోయారు. వాళ్ళను వెళ్ళిపోనియ్యకుండా రాక్షసులు పట్టుకొని ఒకగదిలో పెట్టి తాళంవేసి ఉంచారు. ఎప్పుడూ ఆగదిలోనే వాళ్ళుండడం. రోజూ అన్నం మాత్రం రాక్షసులు పెట్టేవారు. ఆ అన్నం

ఒకనాడు మణిమాల తల్లి,
వీళ్ళలాగ కబుర్లు చెప్పు
కొంటూంటే విని గోపి
మోహిని తల్లితో చెప్పింది.

తింటూ ఆటలూ పాటలూ లేకుండా ఆ గదిలోనే వాళ్ళిద్దరూ ఏడుస్తూ కూర్చునేవారు.

'ఎక్కడికీ వెళ్ళిపోక పోతే గదిలోనుంచి వదల పెడతాము' అని రాక్షసులు అడిగారు.

'మే మెక్కడికీ వెళ్ళమురెండి' అన్నారు మధుమాలా గోపీమోహినీని.

అప్పుడు వాళ్ళని గదిలోనుంచి వదిలిపెట్టారు గాని ఇల్లు దాటి వెళ్ళనిచ్చేవారు కారు. ఆ ఇంట్లోనే వాళ్ళు శివసాయకుడు ఎప్పుడు వస్తాడు చెప్మా అనుకొంటూ బెంగపెట్టుకు ఉన్నారు. శివసాయకుడి కోసం వాళ్ళిద్దరూ కనిపెట్టుకు ఉన్నారని రాక్షసులు తెలుసుకొని అతన్ని ఎక్కడున్నాడో పట్టుకొని చంపివేద్దామని ఆ రాక్షసులిద్దరూ అడవంతా తిరుగుతున్నారు.

౪

శివసాయకుడు ఎంతదూరం వెళ్ళినా మృగసంచారం లేదూ-మనిషి సంచారం అసలే లేదు. కొండనేలంత రాతో అడవికి కొండలు కొండవాళ్ళు కనిపించారు.

కాసువాడుదనే ముని ఎక్కడ ఉంటాడో వాళ్ళను అడుగు అడిగాడు. కైలాస పర్వతము మీదనే ఒక్క గుహ ఉందనీ అందులో అతడు తపస్సు చేసుకుంటూ ఉంటాడనీ వాళ్ళు చెప్పారు. అక్కడినుంచి బయలుదేరి అతడు కైలాస పర్వతం దగ్గరికి వెళ్ళాడు. దానిచుట్టూ తిరిగాడు. ఆ కొండచుట్ట్లు అంతా మంచు కెరటాళ్ళ గట్టి ఉంది. ఆ మంచుమీద నడుస్తూ

ఉండే అతనికి కాళ్ళు బొప్పిన లాక్కుపోతున్నాయి. ఎలాగో కష్టపడి గుహ చేరుకొన్నాడు. అందులో ఒక ముసలిముని లేడిచర్మంమీద పద్మాసనం వేసుకొని తపస్సు చేసుకొంటు న్నాడు. శివసాయకుడు. మునికి ఎదురుగా చాలాసేపు నిల బడ్డాడు. ముని కళ్ళుతెరిచి శివసాయకుణ్ణి చూచి కూర్చోమని సైగచేసి మళ్ళీ కళ్ళుమూసుకొని తపస్సు చేసుకుంటున్నాడు. శివసాయకుడు ఆ గుహలో మంచుమీద అలాగే కూర్చుండి పోయాడు. సాయంత్రం అయింది. ముని కళ్ళు తెరవలేదు. శివ సాయకుడు లేవలేదు. రాత్రల్లా ముని కళ్ళుమూసుకునే ఉన్నాడు. శివసాయకుడు, ఎంత చలివేసినా అక్కడనుంచి కదలనేలేదు. ఒకరోజు అయింది. ముని కళ్ళు విప్పలేదు. శివసాయకుడు లేవ లేదు. రెండురోజులు అయింది. ముని కళ్ళు విప్పలేదు. శివసాయ కుడు లేవలేదు. కూర్చున్నచోటే కూర్చుండిపోయాడు. మూడు రోజులయింది. ముని కళ్ళు విప్పనేలేదు. శివసాయకుడు కదలనే లేదు. నిద్రాహారాలు లేకుండా మునీ శివసాయకుడూ ఆ గుహ లోనే కూర్చుండిపోయారు.

నాలుగోరోజు ఉదయాన్నే ముని కళ్ళు విప్పి చూచాడు. శివసాయకుడు అక్కడే కూర్చుని ఉన్నాడు. ముని కళ్ళు విప్ప డంచూడగానే శివసాయకుడు మునిపాదాలమీద పడి నమస్కారం చేశాడు. ముని అతణ్ణి దీవించాడు.

శివసాయకుడు లేచి నిలబడ్డాడు. అప్పుడు ముని అత నితో, "నీవు వచ్చిన పని నాకు తెలుసును. నీవు కావలసిన విద్యలు నేర్చుకోవడానికి ఓపిక చాలా ఉండాలి. నీకు ఓపికా

పట్టుదలా ఉన్నాయో లేదో తెలుసుకోడానికే మూడు రోజులు కూర్చోబెట్టాను. మూడు రోజులూ నీవు మంచుతో కూర్చు న్నావు. నాకు చాలా సంతోషమైంది. నీకు ఇంద్రజాల మహేంద్రజాల విద్యలు చెప్పుతానులే. ఇక్కడే ఉండిపో' అన్నాడు. శివసాయకుడు 'చిత్తం' అన్నాడు. ముని శివసాయ కుడికి ఒక లేడిచర్మం ఇచ్చి, తినడానికి పళ్ళు ఇచ్చాడు. శివ సాయకుడు పళ్ళు తిన్నతరువాత చలి చెయ్యకుండా ఉండడానికి అతనికి ఒక పసరు పూసుకొమ్మని ఇచ్చాడు. శివసాయకుడు ఆ పసరు ఒంటికి పూసుకొన్నాడు. వెచ్చగా ఉంది. మంచుగుహలో ఉన్నట్లే లేదు.

అప్పుడు కామబాహుడు శివసాయకుడి సంగతంతా చెప్ప మని అడిగాడు. శివసాయకుడు తాను ఇంటినగ్గిరనుంచి బయలు దేరింది మొదలుకొని దేశదేశాలూ తిరగడం, ఒక ముసలివాడు అగుపించి హిమాలయాలకి వెళ్ళమనడం-రాక్షసుల బారి దాటే టట్టు బలవంతుడౌనటు గోపీమోహిని సంగతీ వాళ్ళమ్మానాన్నా సంగతీ చెప్పడం, తాను అడవిలో ప్రవేశించడం. రాక్షసులతో యుద్ధం చేయడం, నదిలో పడిపోవడం. గోపీమోహిని తన్ను నదిలోనుంచి తీసి ఇంటికి తీసుకుపోవడం, అక్కడినుంచి మణి మాల ఇంటికి వెళ్ళడం, మణిమాల అతన్ని పోషించడం మొద లైన సంగతంతా చెప్పాడు.

కామబాహుడు గోపీమోహినిని గురించి అంతా పూర్తిగా చెప్పమని చెప్పించుకొని ఇంకా సంతృప్తిలేక మళ్ళీమళ్ళీ గోపీ మోహిని సంగతి చెప్పమని ఎంతో ఇష్టంతో విన్నాడు. గోపీ మోహిని బతికి బాగా ఉందిగదా అని సంతోషించాడు.

గోపీమోహిని సంగతి ఇంతగా అడుగుతున్నావెందు' కని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'గోపీమోహిని నాకూతురే' అన్నాడు కామబాహుడు.

'సింహాన్ని తరుముకుంటూ వెళ్ళిన రాజువేనా నువ్వు? అయితే మీపట్నం వెళ్ళి రాజ్యం చెయ్యక ఇక్కడ తపస్సు చేసుకొంటూ ఎందుకు కూర్చున్నావు?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు. కామబాహుడు తన సంగతి ఇలాగ చెప్పాడు.

'సింహాన్ని తరుముకొంటూ నేను అడవిలో ప్రవేశించాక ఆ సింహం ఒకరాక్షసై నామీద పడింది. దానితో యుద్ధంచేసి దానిని చంపివేశాను. నాకు ఎలాగ వెళ్ళడానికీ దారి తెలిసింది కాదు. గబగబా గుర్రాన్ని పరుగెత్తించుకొంటూ వస్తూండగా కొందరు రాక్షసులు ఎదురుపడితే వాళ్ళకు గుర్రాన్ని వదిలిపెట్టి నేను పరుగుపరుగున అడవి దాటి వచ్చాను. ఆ అడవంతా రాక్షసుల అడివి. ఇంకోదారిని నా పట్నానికి వెళ్ళాలని ఊహిస్తూ ఉంటే ఒక సన్యాసి అగుపడి, 'నీ భార్య చచ్చిపోయింది. నీ కూతురు ఎక్కడో తప్పిపోయింది. ఇక ఇంటికి వెళ్ళి ఏమి చేస్తావు! ఇక్కడ ఉండిపో' అన్నాడు. సరేనని నేను ఆ సన్యాసికి శిష్యుడనై ఉండి పోయాను. నాకు అన్ని విద్యలూ నేర్పాడు. నన్ను ఈ గుహలో తపస్సుచేసుకొంటూఉండమనిచెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. అతను వచ్చేందాకా నే నిక్కడే ఉండిపోతాను. నేను ముసలివాణ్ణి అయ్యాను. రాజ్యం చేద్దామని కోరిక లేదు. నాకు వచ్చిన విద్యలు నీకు చెపుతాను. నీవు వెళ్ళి గోపీమోహినిని రాక్షసి దగ్గరనుంచి తప్పించు. అంతే కావలసింది' అని కామబాహుడు చెప్పిన

మాటలు శివసాయకుడు విని గోపీమోహిని మీ అమ్మాయే కదా. దానిని చూడాలని లేదా?' అని అడిగాడు.

'నీవు గోపీమోహిని సంగతి నాకు చెప్పావు గదా. నీ మాటలు వింటూంటే నాకు గోపీమోహినిని చూచినట్లే ఉంది. నేను ఆ సన్యాసి వచ్చిందాకా కదిలి రాకూడదు.'

శివసాయకుడు అతని దగ్గిర చాలాకాలం ఉండిపోయాడు. కామబాహుడు అన్ని విద్యలూ అతనికి చెప్తున్నాడు. ఆ మంచుగుహలో అతనిచేత జపాలూ తపాలూ చేయిస్తూ సరిగా చేసిన తరువాత విద్యలు చెపుతూ ఉన్నాడు. కొంతకాలానికి శివ సాయకుడు ఇంద్రజాల మహేంద్రజాల విద్యలు అన్నీ నేర్చు కొన్నాడు. తరువాత కామబాహుడు శివసాయకుణ్ణి, ఉపవాసం ఉండి ఒక నెల్లాళ్ల ఆ గుహలో తపస్సు చెయ్యమన్నాడు. శివ సాయకుడు తపస్సు చేశాడు. తరువాత ముని అతనికి బలం రావ డానికి పళ్ళూ కాయలూ దుంపలూ పెట్టి దాగా బలం వచ్చిన తర వాత అతను వెడతానంటే, నీకు విద్యలు పట్టు ఇచ్చాయో లేదో చూడవలెను. ఇంకా కొన్నాళ్ళు ఉండు అన్నాడు.

శివసాయకుడు ఉండిపోయాడు. ఒకనాడు కామబాహుడు శివసాయకుణ్ణి పిలిచి, 'ఈ రోజున నీ విద్య పరీక్షచేస్తాను- సిద్ధంగా వున్నావా' అని అడిగాడు.

'సిద్ధంగా వున్నాను' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అయితే నీవు గంగానదిమీదుగనే వెళ్ళితే కేదార్‌నాథ మనే ఊరు కనిపిస్తుంది. ఆ ఊరికి ఉత్తరంగా ఒక అడవి వుంది. ఆ అడవిలో ఒక తీగె ఉంది. ఆ తీగ రాత్రిళ్ళు మెరుస్తూ వుంటుంది.

పగలు మామూలు తీగలాగే వుంటుంది. ఆ తీగ తీసుకురా గలవా ?' అన్నాడు కామబాహుడు.

'తీసుకు వస్తాను - కాని ఆ తీగె నీ కెందుకు ?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'నేను ముసలివాణ్ణి అయిపోవడంచేత నే నక్కడికి వెళ్ళలేను. నీవు పడుచువాడవు. నువ్వు వెళ్ళి రాగలవని నిన్ను పంపుతున్నాను. ఆ తీగె నాకు కావాలి. నీవు తెచ్చింతర్వాత దాని వుపయోగం చెపుతానులే' అన్నాడు కామబాహుడు.

'సరే వెడుతున్నాను' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'త్రోవలో కొండలూ నదులూ వుంటాయి జాగ్రత్త. దేవతలు అడ్డంవచ్చి నిన్ను ఎక్కడికైనా తీసుకుపోతారు జాగ్రత్త' అని చెప్పి శివసాయకుణ్ణి పంపించివేశాడు.

శివసాయకుడు గంగానది ఒడ్డునే నడిచిపోతున్నాడు. వెళ్ళగా వెళ్ళగా ఒకకొండ అతనికి అడ్డం వచ్చింది. గంగానది ఆ కొండమొదల్లో మాయమైపోయింది. అతను వెంటనే ఒక గద్దలాగ మారిపోయి ఆకాశంమీదికి ఎగిరి కొండ దాటాడు. కొండవతల మళ్ళీ గంగానది కనిపించింది. ఘాటుమీదకు దిగి మళ్ళీ మనిషిలాగ అయిపోయి గట్టునే వెడుతున్నాడు. త్రోవలో ఒకచిన్న నది వచ్చి గంగానదిలో పడుతోంది. అది అతనికి అడ్డం వచ్చింది. అప్పుడు అతను ఒకచేప అయిపోయి నది దాటిపోయి మళ్ళీ మనిషిరూపం పొంది గంగానది ఒడ్డునే వెడుతున్నాడు. వెళ్ళగా వెళ్ళగా అతనికి కేదార్‌నాథ్ అనే ఊరు కనిపించింది. ఆ వూళ్ళో రెండు రోజులుండి ఆయాసం తీర్చుకొని మళ్ళీ వుత్తరంగా వెళ్ళడానికి బయలుదేరాడు. ఆ ప్రదేశ

మంతా మంచు. మంచు కాళ్ళకు తగలకుండా ఒక పసరు పాదాలకి రాసుకొని వెళ్ళాడు. కొంతదూరం వెళ్ళాక పడమాత అతనికి ఒక అడవి అగుపించింది. ఆ అడవిలో ప్రవేశించి అక్కడ పళ్ళూ కాయలూ తిని నిద్రపోయాడు. నిద్రపోతూండగా కొందరు దేవకన్యలు వచ్చి అతన్ని చూసి ఎత్తుకుపోదామని ఊహించి నిద్రపోతూన్న అతన్ని నమ్మకంగా చేతులతో ఎత్తారు. ఇంతట్లోనే అతనికి మెలకువ వచ్చింది. వాళ్ళు తన్ను ఎత్తడం చూసి బరువైపోయాడు. 'ఇంత బరువుగా వున్నాడేమిటి కితను' అనుకొన్నారు వాళ్ళు. అతను మరీ బరువై పోయాడు. వాళ్ళ అతన్ని మొయ్యలేక 'ఇతనెవరో భూతం' అని భయపడి పారిపోయారు.

రాత్రి అయింతరువాత అతను అడివంతా తిరిగాడు. ఒక చోట మిలమిలా మెరుస్తూ ఒక తీగ కనిపించింది. దాన్ని సమీపించాడు. దానిచుట్టూ ఎంతరో గంధర్వులు కత్తులు పుచ్చుకొని కూర్చున్నారు. వ్యవసాయకుణ్ణి చూడ్డంతోనే వాళ్ళు లేచి నిలబడి అతనిమీద పడబోయారు, వాళ్ళు చూస్తూండగానే అతను పర్వత ప్రమాణ మనిషి అయిపోయి వాళ్ళముందర నిలబడ్డాడు. వాళ్ళకు భయంవేసి పారిపోయారు. వాళ్ళ వెళ్ళిపోయిన తరవాత ఆ తీగ తీసుకొని అతను [illegible] తిరిగాడు. గంధర్వులు అందరూ [illegible] రాళ్ళవాన [illegible]. వాళ్ళ వాన కురిపిస్తూ [illegible] గట్టిగా [illegible] వెళ్ళిపోతున్నారు. [illegible] పారిపోయారు. [illegible] వ్యవసాయి [illegible] తో పారిపోయారు. వాళ్ళ అతను ఏమైనదీ ఎక్కడికి వెళ్ళిందీ తెలియక విసిగి ఇంటికి వెళ్ళిపోయారు.

వాళ్ళు వెళ్ళిపోయిన తరువాత అతను మళ్ళీ మనిషిలాగ అయిపోయి వెడుతున్నాడు. మళ్ళీ త్రోవలో దేవతాకన్యలు అత నికి ఎదురుగా వచ్చి, 'నువ్వు ఎక్కడికి వెడతావు? మాతో ఉండిపోయేవుగాని రా' అన్నారు.

'నేను వెళ్ళిపోవాలె. అడ్డం రాకండి' అన్నాడు శివ సాయకుడు.

'నిన్ను మేము వెళ్ళనిచ్చేది లేదు. మేము మనుష్యుల కన్నా గొప్పవాళ్ళం. మా దగ్గిర ఉండిపో' అన్నారు.

'నేను ఉండను.'

అప్పుడు వాళ్ళంతా కలిసి గట్టిగా పట్టుకొని తీసుకువెళ్లా లనుకొన్నారు. వాళ్లు పట్టుకోవడంతోనే అతను వాళ్ళ చేతుల్లోంచి తప్పించుకుపోయి వేలంత చిన్నవాడై నిలబడ్డాడు.

'ఇంత కుర్రాడు ఎవరి క్కావాలె?' అని వాళ్లు మూతి ముడుచుకొని వెళ్ళిపోయారు.

శివసాయకుడు వెళ్ళగా వెళ్ళగా కేదారనాథము వచ్చింది. అతను తొడ చీల్చుకొని తీగ తొడలో పెట్టి కుట్టువేసి కేదార నాథములో ఒకరోజు ఉండి అంతట తీర్చుకొన్నాడు. తరువాత ఆ ఊళ్లో క్షేదారేశ్వరుడి దేవాలయం ఉంటే అందులోకి వెళ్ళి దేవుడికి నమస్కారం పెట్టి తన్ని మునివగ్గిరికి బయలుదేరాడు. గంగానది గట్టునే అతను వెడుతూంటగా అతనికి కొంతరు సన్యాసులు కనబడి తీగ ఇమ్మనమని అడిగారు. అతను ఇయ్య నన్నాడు. వాళ్ళు అతన్ని కొట్టబోతే అతను ఆకాశంమీదికి ఎగిరి పోయాడు.

అతను ఆకాశంమీద కొంతదూరం పోయి మళ్ళీ కిందకు వచ్చి గంగానది ఒడ్డునే నడిచిపోతూ నది అడ్డం వచ్చినప్పుడు చేపై దాన్ని ఈది మళ్ళీ పర్వతం అడ్డం వచ్చినప్పుడు గద్దయి పైకి ఎగిరాడు. ఎగిరి కొండను దాటబోతుంటే ఇంకో గద్దవచ్చి అతనిమీద పడింది. అతను వెంటనే రాంబందు అయిపోయి గద్దను చీరాడు. గద్ద పారిపోయింది. మళ్ళీ మనిషిలాగ అయి పోయి నదిగట్టునే వచ్చి చివరకు ముని దగ్గిరికి వచ్చాడు.

'తీగ తెచ్చావా' అన్నాడు కామబాహుడు.

'తెచ్చాను' అని చెప్పి శివసాయకుడు తొడ చీల్చి తీగ తీసి మునికి ఇచ్చాడు. ముని చాలా సంతోషించాడు.

శివసాయకుడు తీగ తేవడానికి వెళ్ళేటప్పుడూ తీగ తీసు కొనేటప్పుడూ తీగ తెచ్చేటప్పుడూ జరిగిన సంగతులన్నీ కామ బాహునితో చెప్పాడు. కామబాహుడు సంతోషించి అతన్ని నీవల్ల 'రాచపిల్ల చావు ఉండదు. అందుకే నిన్ను తెమ్మ న్నాను', అని చెప్పి వెళతానంటే వెళ్ళమన్నాడు.

'గోపమోహినిని చూడవచ్చును; నువ్వుకూడా రావా?' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'ఇప్పుడు రాకూడదు' అన్నాడు కామబాహుడు.

కామబాహుడిదగ్గిర సెలవు తీసుకొని అతడు ఇచ్చిన తీగ ముక్క తొడలో ఉంచి అతనిదగ్గిరికి బయలుదేరాడు శివ సాయకుడు.

★ ★ ★ ★

‘తీగ తెచ్చావా?’ అన్నాడు కామబాహుడు.

‘తెచ్చాను’ అని చెప్పి శివసాయకుడు, తొడ చీల్చి తీగ మునికి ఇచ్చాడు.

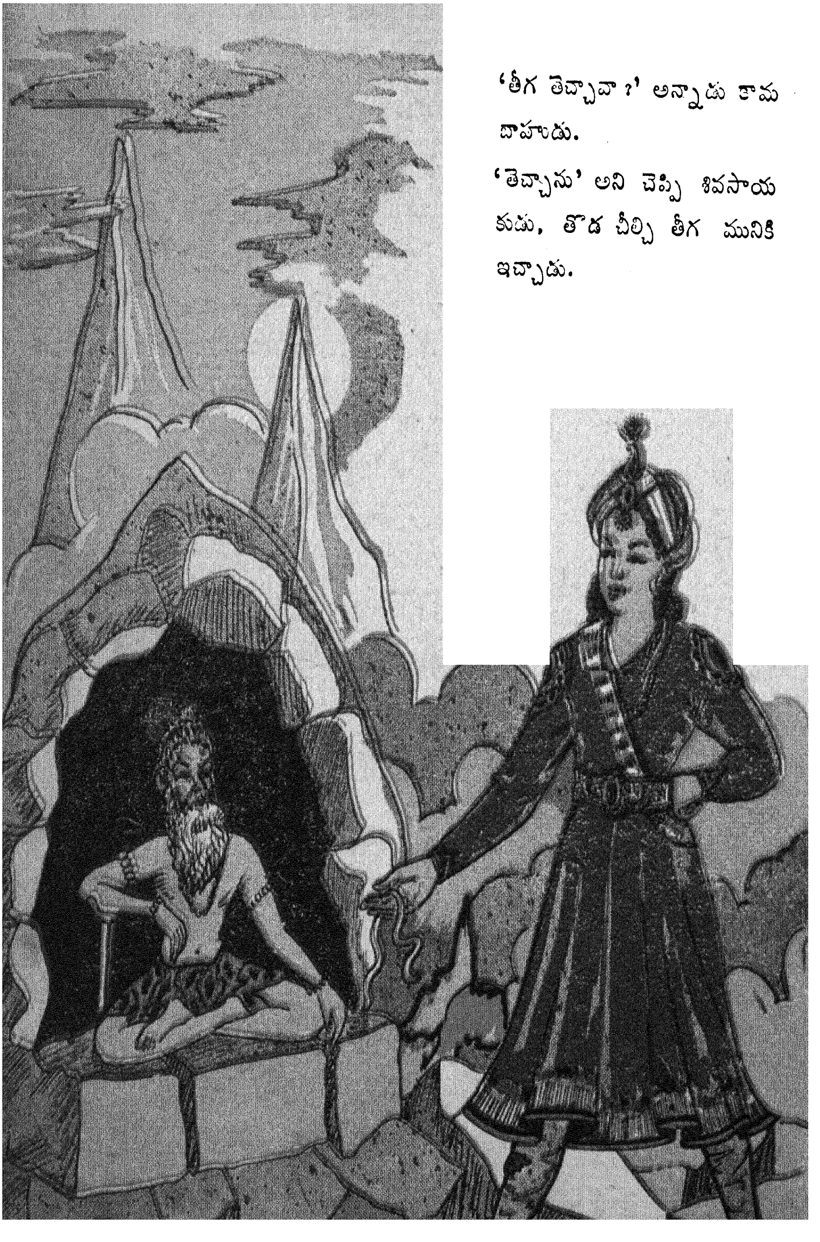

మణిమాలా గోపీమోహినీ, తల్లులవల్ల అనేక కష్టాలు పడుతున్నారు. రాక్షసు లిద్దరూ కలసి వాళ్ళకి సరిగా అన్నం పెట్టడంలేదు. ఇల్లువాటి రావద్దనడంవల్ల వాళ్ళు ఇంట్లోనే ఉండ వలసివచ్చింది. శివసాయకుడు ఎక్కడున్నాడో చెప్పమని ప్రతీ రోజూ వాళ్ళు మణిమాలనీ గోపీ మోహినినీ బలవంతంచేసి అడుగుతున్నారు. వాళ్ళు 'మాకు తెలియదంటే మాకు తెలియ' దన్నారు. 'మీకు తెలియకుండా ఉంటుందా - చెప్పండి' అని వాళ్ళని కొట్టారు. ఎంతకొట్టినా ఎంత బలవంతలపెట్టినా వాళ్ళు శివసాయకుడి సంగతి చెప్పలేదు.

వీళ్ళిద్దరినీ ఒకచోట ఉంచితే ఇలాగే పెంకెతనంగా ఉంటారని రాక్షసులు మణిమాలను ఇంకో ఇంట్లోకి తీసుకు వెళ్ళిపోయారు. గోపీమోహిని ఒక్కర్తె రాత్రీ పగలూ ఏడుస్తూ ఉంది. శివసాయకుడి సంగతి వీళ్ళని ఎంత అడిగినా చెప్పలేదని గోపీమోహిని తల్లి పక్షులన్నింటినీ పిలచి అడిగింది. పక్షులు 'మాకు తెలియదు' అన్నాయి.

'నిజం చెప్పకపోతే చంపేస్తాను' అంది రాక్షసి.

'మాకు తెలియదు' అన్నాయి పక్షులు.

'చెపితే మీకు పళ్ళూ పంచదారా పెడతాను, చెప్పండి' అని రాక్షసి మళ్ళీ అడిగింది.

'మాకు తెలియదు' అన్నాయి మళ్ళీ పక్షులు.

అప్పుడు రాక్షసికి కోపం వచ్చింది. ఒక్కొక్కపక్షినే పట్టుకొని చంపివేయటం మొదలుపెట్టింది. అన్నిపక్షులూ చచ్చి

పోయినాయి. ఒక గుడ్లగూబమాత్రం బతికివుంది. దాన్ని చంపి వెయ్యబోతుంటే అది 'నే చెపుతాను, నే చెపుతాను. చంపకు చంపకు' అంది.

'అయితే చెప్పు.'

'శివసాయకుడు హిమాలయ పర్వతానికి వెళ్ళాడు. నేను చూశాను. మళ్ళీ వస్తానని గోపీమోహినికో చెప్పి వెళ్ళాడు' అంది గుడ్లగూబ.

'మళ్ళీ ఎప్పుడు వస్తా నన్నాడు?' అని రాక్షసి అడిగింది.

'అతను వచ్చేవేళ అయింది' అని గుడ్లగూబ చెప్పింది.

గుడ్లగూబను ఆ రాక్షసి ముద్దుపెట్టుకొని దానికి పళ్ళూ పంచదారా పెట్టింది.

హిమాలయపర్వతాన్నుంచి వస్తాడని రెండో రాక్షసితో కూడా అది చెప్పింది. ఇద్దరూ కలిసి రాత్రింబగళ్లు అతను వచ్చే దారిలో కాసుకుని ఉన్నారు. అతన్ని చంపేస్తే మణిమాలా, గోపీమోహినీ తమదగ్గరే ఉంటారని అనుకొన్నారు వాళ్ళు.

౨౪

చాలారోజులు ఆ రీతిగా అక్కడ కాచుకొని ఉన్నారు. ఉండగా ఉండగా ఒకనాడు వారికి ఒక మనిషి కనిపించాడు. అతను అడవిలోకి వచ్చేమార్గాన్ని వస్తున్నాడు. అతనే శివసాయకుడు అవునో కాదో తెలుసుకోడానికి ఒక రాక్షసి మామూలు మనిషిలాగ అయిపోయి అతనికి ఎదురుగా వెళ్ళింది. వెళ్ళి అతనికి ఎదురుగా నిలబడి, 'అబ్బాయీ, నీవు ఈ అడవిలోకి వెళ్ళ

వద్దు. ఇందులో అందరూ రాక్షసులే. వెళ్ళితే నిన్ను చంపి వేస్తారు' అంది.

'నన్ను ఎందుకు చంపివేస్తారు?' అన్నాడు ఆ మనిషి.

'రాక్షసులు మనుష్యులకు విరోధులు గనక' అంది రాక్షసి.

'భయం లేదు. నన్ను తినవులే' అన్నాడు ఆ మనిషి.

'ఏమయ్యా అంతధైర్యం! నీ వెవరవని నిన్ను ముట్టను' అంది రాక్షసి.

'నేను రాజపుత్రుణ్ణి. నా పేరు శివసాయకుడు' అన్నాడు ఆ మనిషి.

అతనే శివసాయకుడుగా అనుకొని ఆ రాక్షసి మాయమై వెళ్ళిపోయి రెండో రాక్షసితో చెప్పింది. అతను అడవిలోకి రావటంతోనే ఒక్కుమ్మడి చంపివెయ్యవచ్చును గదా అనుకొని వాళ్ళిద్దరూ ఒక కొండదగ్గిర రెండువేపులా పెద్ద రాళ్లు చేత్తో పట్టుకు నిలబడ్డారు. ఇద్దరూ చెరొక పెద్దరాయీ అతనిమీద వేస్తే అతను చచ్చిపోతాడనీ తరువాత మణిమాలతోనూ గోపీమోహిని తోనూ సుఖంగా ఉండవచ్చుననీ వాళ్ళు అనుకొన్నారు.

శివసాయకుడు తనతో మాట్లాడినది మనిషి కాదనీ రాక్షసి అనీ తెలుసుకొన్నాడు. జాగ్రత్తగా నడిచివస్తున్నాడు. కొండదగ్గిరికి వచ్చేటప్పటికి రాక్షసు లిద్దరూ పెద్దరాళ్ళు రెండూ అతనిమీదకు విసిరేరు. అతను తటాలున కనిపించకుండా మాయమైపోయాడు. ఆ రాళ్ళు శివసాయకుడికి తగలడానికిబదులు

రాక్షసులకే తగిలినవి. ఆ రాక్షసి విసిరిన రాయి ఈ రాక్షసికి తగిలినది.

'నామీద ఎందుకు విసిరేవు ?' అంది రెండో రాక్షసి.

ఇద్దరికీ ఒకరిమీద ఒకరికి కోపం వచ్చింది. ఇద్దరూ కలియబడి కేకలువేస్తూ బొబ్బలు పెడుతూ ఒకరి నొకరు గట్టిగా గుద్దుకుంటూ, రక్కుకొంటూ, కరుచుకొంటూ యుద్ధముచేసి చివరకు ఇద్దరూ అలసిపోయి కింద పడిపోయారు. శివసాయకుడు అప్పుడు వాళ్ళఎదుట నిలబడ్డాడు. అతన్ని చూచి ఇదరు రాక్షసులూ గట్టిగా బొబ్బలుపెట్టి లేవబోయారు కాని లేవలేక పోయారు. చివరకు వాళ్ళు అక్కడ పడిపోయి చచ్చిపోయారు. శివసాయకుడు అక్కడినుంచి బయలుదేరి వెడుతుండగా అడవిలో వున్న రాక్షసులందరూ తనవేపు పరుగెత్తుకు రావడం చూశాడు.

రాక్షసు లిద్దరూ గట్టిగా బొబ్బలు పెట్టుతూ యుద్ధం చేయడంవల్ల అడవిలో ఉన్న రాక్షసు లందరికీ ఆ బొబ్బలు వినిపించినవి. వాళ్లు నిద్రలోంచి లేచి గబగబా పరుగెత్తుకు వచ్చారు. ఇద్దరు రాక్షసులూ చచ్చిపోవడం, శివసాయకుడు అక్కడే వుండటంచూచి. అతనే వాళ్ళని చంపివేశాడని ఊహించి అతన్ని చంపుదామని అతనిమీదికి వెళ్ళారు. వాళ్ళు రావడము శివసాయకుడు చూశాడు. వాళ్ళనందరినీ దగ్గరగా రానిచ్చాడు. రానిచ్చి కొందరిని ఒంటేళ్ళుగా మార్చివేసి మరికొందరిని కుక్కలుగా మార్చివేశాడు. కొందరిని తోడేళ్ళుగాను, చిరతపులులు గాను మార్చివేసి మరికొందరిని ఏనుగులుగాను, సింహాలుగానూ మార్చివేశాడు. కొందరిని నక్కలుగానూ కొందరిని శివంగులు

గానూ మార్చివేశాడు. కొందరిని పిట్టలుగానూ మరికొందరిని దేగలుగానూ మార్చివేశాడు. ఇట్లా అందరినీ మార్చివేసి తా నక్కడ చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

కుందేళ్ళను చూడడంతోనే కుక్కలు తరుముకు వెళ్లేయి. కుందేళ్ళు పరుగెత్తి పరుగెత్తి కన్నాలలో దూరిపోయేయి. కుక్కలు వాటికోసం అడవిలో తిరుగుతున్నాయి.

తోడేళ్ళను చిరతపులులు తరుముకు వెళ్లేయి. చిరతపులులను ఏనుగులు తరుముకు వెళ్లేయి. ఏనుగులను చూచి వాటిని సింహాలు తరుముకు వెళ్లేయి. నక్కలూ సివంగులూ సింహాల వెనకే పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్లేయి, సింహాలు తినగా మిగిలిన మాంసము తాము తినవచ్చునని.

పిట్టలు ఆకాశంమీదికి ఎగిరిపోవడం చూచి దేగలు వాటి వెంట బడ్డాయి.

అన్ని జంతువులూ అన్ని దిక్కులా ఈ విధంగా పారిపోవడం చూచి శివసాయుడు నవ్వుకొన్నాడు.

మళ్ళీ బయలుదేరి కొంతదూరం వెళ్ళాడు. అక్కడ మణిమాల ఇల్లు కనిపించింది. మణిమాల ఉన్నదేమోనని ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు. ఇల్లు అంతా వెతికి చూశాడు. మణిమాల కనిపించలేదు. ఎక్కడకు వెళ్ళిందోగదా అనుకొని అతను అక్కడ కూర్చుని ఉండగా మణిమాల గది జ్ఞాపకం వచ్చింది. గది తలుపులు తీసి లోపల చూశాడు. సరస్సు ఉంది కాని సరస్సులో దీపాలు లేవు. తూగుటుయ్యాలలో ఎవరూ లేరు. మణిమాల లేదు కాబోలని మళ్ళీ తిరిగి వస్తుంటే కొన్ని ఘూతాలు అతనికి

ఎదురుగా వచ్చి 'మా గదిలోకి ఎందుకు వచ్చావు? నిన్ను చంపేస్తాము' అన్నాయి.

'ఈ గది మణిమాలది కాదూ?' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అవును మణిమాలదే' అన్నాయి భూతాలు.

'మరి మీ గది అంటారేం?' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'ఇందులో వెలిగే దీపాలము మేమే. అంచేత మా గది' అన్నాయి భూతాలు.

'మణిమాల ఎక్కడుంది మరి?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'ఏమో, రాక్షసి ఎక్కడికో తీసుకుపోయింది' అన్నాయి భూతాలు.

'అయితే వెళతాను' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'నిన్ను వెళ్ళనివ్వము; చంపేస్తాము' అన్నాయి భూతాలు.

'అయితే చంపండి' అన్నాడు శివసాయకుడు.

భూతాలన్నీ కలిసి ఒక్కుమ్మడిగా అతనిమీద పడ్డాయి. పడి కొట్టటం మొదలుపెట్టాయి. కొట్టి కొట్టి భూతాలన్నీ లేచి చచ్చిపోయాడో లేదో అని చూశాయి అక్కడ శివసాయకుడు లేడు. శివసాయకుడిలాగే ఉన్న ఒక గుడ్డిబొమ్మ ఉంది.

తమని మోసం చేశాడని కోపంవచ్చి భూతాలన్నీ కలిసి శివసాయకుడు వెళుతూవుంటే అతనివెంట బడ్డాయి. శివసాయకుడు వాటిని చూచి నవ్వి, 'మళ్ళీ ఎందుకు వచ్చారు?' అన్నాడు.

వాటికి మరీ కోపంవచ్చి 'నిన్ను చంపేస్తాము' అన్నవి. అతను వాటి నన్నింటినీ చాలాసేపు తనవెంట పరుగెత్తించుకొన్నాడు. చివరకు వాటి నన్నింటినీ ఒక కొండగుహలోకి తీసుకు వెళ్ళి వాటికి తెలియకుండా తాను బయటికి వచ్చి గుహద్వారము ఒక పెద్ద రాతితో మూసివేశాడు. ఆ భూతాలు ఆ కొండగుహలో నుంచి బయటికి రాలేక ఒకళ్ళ నొకళ్ళు కొట్టుకుంటూ అందులోనే ఉండిపోయాయి.

తరవాత శివసాయకుడు బయలుదేరి గోపీమోహిని ఇంటికి వెళ్ళాడు. గోపీమోహిని ఒక గదిలో చిక్కుబోయి ఏడుస్తూ ఉంది. శివసాయకుణ్ణి చూడడంతోనే ఎదురుగా వచ్చి అతన్ని కౌగలించుకొంది. గోపీమోహినికి ఎంతో సంతోషం వచ్చింది. 'మణిమాల ఎక్కడుందో నీకు తెలుసునా?' అని గోపీమోహినిని శివసాయకుడు అడిగాడు. 'ఏమో నాకు తెలియదు' అంది. వాళ్ళిద్దరూ కలిసి ఆ ఇల్లంతా వెదికారు. ఒక గదిలో మణిమాల నిద్రపోతూ ఉంది. శివసాయకుడు మణిమాలను లేపాడు. మణిమాల లేచి అతన్ని కౌగలించుకొని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. శివసాయకుడు మణిమాలను ఊరుకోబెట్టాడు.

ముగ్గురూ కలిసి సరస్సులో స్నానం చేశారు. చేసి మంచి బట్టలు కట్టుకొని చెరువుగట్టున కూర్చుని పళ్లు తింటూ కబుర్లు చెప్పుకొన్నారు. శివసాయకుడు తాను వెళ్ళినరోజు మొదలుకొని ఆరోజువరకూ చేసిన పనులన్నీ చెప్పాడు. రాక్షసు లందరూ జంతువులైపోయినందుకు వాళ్లు చాలా సంతోషించారు. వాళ్ళను పెంచిన రాక్షసులు ఇద్దరూ చచ్చిపోయినందుకు మాత్రము విచా

రించారు. భూతాలను కొండగుహలో పెట్టినందుకు వాళ్ళు చాలా సేపు నవ్వుకొన్నారు. తరవాత మణిమాలా గోపీమోహినీ కలిసి తాము పడ్డ కష్టాలన్నీ అతనితో చెప్పారు. అతను చాలా విచారించాడు.

కొంతకాలము అక్కడ అలసట తీర్చుకొని వాళ్ళు బయలుదేరారు. బయలుదేరి కాలినడకను వెళ్ళగా వెళ్ళగా వాళ్ళకి నది అడ్డం వచ్చింది. శివసాయకుడు వాళ్ళిద్దర్నీ తన భుజాలమీద కూర్చోబెట్టుకొని 'జయ్ సీతారాం' అని ఒక్కమారు నదిదాటి అవతలగట్టుకు వెళ్ళారు. అక్కడ శివసాయకుడు ఎక్కి వచ్చిన గుర్రం ఎముకలూ, గోపీమోహిని ఎక్కివచ్చిన గుర్రం ఎముకలూ కనిపించినవి. శివసాయకుడు మంత్రం వేసి ఆ గుర్రాలను రెంటినీ బ్రతికించాడు. ఒక గుర్రంమీద శివసాయకుడూ, ఇంకో గుర్రంమీద మణిమాలా - గోపీమోహినీ కూర్చున్నారు. కూర్చుని వాళ్ళు వెళుతుండగా చీకటి పడింది.

'చీకట్లో మాకు భయంగా ఉంది' అని మణిమాల అంది.

'భయం లేదులే' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అమ్మయ్యో! నాకు భయంగా ఉంది. ఇంక మనం వెళ్ళవద్దు. ఈ మర్రిచెట్టు కింద దిగిపోదాము. తెల్లారేవాకా ఇక్కడ ఉండి తెల్లారిన తరవాత వెళ్ళిపోదాము' అంది మణిమాల.

'సరే' అని వాళ్ళు గుర్రాలు దిగి వాటిని చెట్టుకు కట్టివేసి కింద బాగుచేసి కూర్చున్నారు.

'ఇక్కడన్నీ రాళ్లే. రాత్రంతా ఇక్కడ ఎలాగ కూర్చోవడం?' అంది గోపీమోహిని.

'నే కూర్చోలేనమ్మా ఈ రాళ్ళమీద' అంది మణిమాల.

'మరి అడవిలో మంచాలూ పరుపులూ వస్తాయా?' అని నవ్వాడు శివసాయకుడు.

'మరి నువ్వేవో విద్యలు నేర్చుకు వచ్చావు కాదూ?' అంది మణిమాల.

శివసాయకుడు ఒక కొమ్మ తీసుకొని మంత్రం వేసి ఒక పెద్ద పట్టెమంచమూ పరుపూకింద ఆ కొమ్మను మార్చివేశాడు. వాళ్ళు ముగ్గురూ మంచంమీది పరుపుమీద కూర్చున్నారు.

'ఈ చీకట్లో నా కేమిటో భయం వేస్తోంది' అంది మణిమాల.

'నాకూనూ. ఇక్కడ పిశాచాలుకూడా ఉన్నాయట' అంది గోపీమోహిని.

'ఐతే ఏం చెయ్యమన్నారు?' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'దీపం తెప్పించలేవూ?' అంది మణిమాల.

'పిశాచాలు రాకుండా మంత్రం వెయ్యలేవూ?' అంది గోపీమోహిని.

'సరే' అన్నాడు శివసాయకుడు.

అనడంతోనే అతని అరచేతిలోనుంచి పెద్ద కాంతి వచ్చింది. ఆ కాంతివల్ల ఆ చుట్టుపట్లంతా బాగా కనిపిస్తూన్నది.

'ఈ దీపం చాలునా' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'చాల్లే' అంది మణిమాల.

తరవాత అతను లేచి వాళ్ళు కూర్చున్న మంచానికి చుట్టూ ఒక గిరి గీశాడు. గీసి 'ఈ గిరిదాటి ఏ పిశాచాలూ రాలేవు' అన్నాడు.

'సరే అయితే రా, ఈ మంచంమీద కూర్చో' అంది గోపీమోహిని. అతను మంచంమీద కూర్చున్నాడు.

'మనం ఈ అడవిదాటి ఎక్కడికి వెళదాము?' అంది మణిమాల.

'ముందుగా గోపీమోహిని రాజ్యానికి వెళదాము. తరువాత అక్కడనుంచి బయలుదేరి మా రాజ్యానికి వెళదాము' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'మీ రాజ్యంలో ఎవరున్నారు?' అంది మణిమాల.

'మా రాజ్యంలో మా అమ్మా, నాన్నా ఉన్నారు. చాలా కాలం అయింది. మా అమ్మా నాన్నా నాకోసం కనిపెట్టుకు ఉంటారు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అయితే చప్పుచప్పున వెళ్ళిపోదాము' అంది మణిమాల.

'మా రాజ్యంలో మా అమ్మా లేదు, మా నాన్నా లేడు' అని గోపీమోహిని ఏడ్చింది.

'మీ అమ్మనీ నాన్ననీ నేను తెప్పిస్తానులే' అని శివసాయకుడు గోపీమోహినిని ఊరుకోబెట్టాడు.

'మా అమ్మా నాన్నో' అంది మణిమాల నవ్వుతూను.

'మీ అమ్మా నాన్నా ఎవరో తెలియందే' అన్నాడు శివ సాయకుడు.

'నువ్వుంటే, మా అమ్మా నాన్నా లేకపోయినా విచారం ఉండదు' అంది మణిమాల.

'చూద్దాములే' అన్నాడు శివసాయకుడు.

వాళ్ళు ఇలాగ మాట్లాడుకొంటూ ఉంటే దూరంనుంచి గోల వినిపించింది. ఏమిటా అని శివసాయకుడు ఆవైపు చూశాడు. పిశాచాలరాజు పిశాచాల నన్నింటినీ వెంటబెట్టుకొని తనవైపు వస్తూన్నట్టు చూశాడు.

మణిమాలా గోపీమోహినీ భయపడ్డారు. 'మీకేమీ భయం లేదు. చూస్తూ ఉండండి' అని శివసాయకుడు వాళ్ళతో చెప్పాడు.

ఇంతట్లోనే పిశాచాలరాజు గబగబా వచ్చి వాళ్ళమీద పడదామని గిరిలో కాలుపెట్టాడు. పెట్టీ పెట్టడంతోనే 'మొర్రో' అని ఏడుస్తూ వెనక్కి వెళ్ళిపోయాడు. మిగిలిన పిశాచా లన్నీ కూడా అతని వెనకాల నిలబడ్డవి.

పిశాచాలరాజూ పిశాచాలూ అక్కడనుంచి పారిపోవా లనుకొన్నాయి. కాని పారిపోలేకపోయాయి. గిరిచుట్టూ తిరుగుతూ అక్కడే ఉండిపోయాయి.

'వీటిని ఏం చెయ్యమన్నారు?' అని శివసాయకుడు మణిమాలనీ గోపీమోహినినీ అడిగాడు.

'ఈ రాత్రంతా ఊరికే కూర్చోవడం ఎందుకు? వీటిని మన కెదురుగుండా నిలబడి ఆడమను' అంది మణిమాల.

'అవును. వీళ్ళచేత ఆటలు ఆడించు' అంది గోపీ మోహిని.

అప్పుడు శివసాయకుడు మంత్రం వేశాడు. వాళ్ళ ఎదురుగా పిశాచాలన్నీ గుండ్రంగా నిలబడి ఆడ్డం మొదలు పెట్టాయి. గుండ్రంగా తిరుగుతూ, గంతులు వేస్తూ, పాడుతూ, తాళాలు వేస్తూ చాలా సేపు అవి ఆడాయి. తరువాత ఒక్కొక్క పిశాచమే వాళ్ళకి ఎదురుగా నిలబడి ఆటలు ఆడింది. మిగిలిన పిశాచాలన్నీ చప్పట్లు కొడుతూ కూర్చున్నాయి. దానికి అలసట వచ్చాక రెండోది. ఇలాగ్గా—అన్నీ ఆడాయి. మణిమాలా, గోపీమోహినీ వాళ్ళ ఆటచూచి సంతోషించారు. ఇంతట్లోకే తెల్లార వస్తూ ఉంది. పిశాచాలరాజు చేతులు జోడించుకొని శివసాయకుడికేసి తిరిగి 'తెల్లవారబోతూంది. మమ్మల్ని పంపించి వెయ్యండి' అన్నాడు.

'మిమ్మల్ని పంపిస్తే ఈ అడివిలోకి వచ్చేవాళ్ళనల్లా బాధపెడతారు. మిమ్మల్ని వదిలిపెట్టను' అన్నాడు శివసాయకుడు.

అవి భయపడి అతన్ని చాలా చాలా బతిమాలుకొన్నాయి. దణ్ణాలు పెట్టాయి. 'ఎవరినీ భయపెట్టము' అన్నాయి.

'వీటిని ఏమి చేయమన్నారు?' అని శివసాయకుడు మణిమాలను గోపీమోహినినీ అడిగాడు.

మణిమాలా గోపీమోహినీ వాటిని చూచి జాలిపొందారు.

'పోనీ వాటిని పక్షులకింద మార్చివేయి. ఈ అడవిలో తిరుగుతూ ఉంటాయి' అంది మణిమాల.

'అన్నీ ఒకమోస్తరు పక్షులుకావు. కొన్నింటిని చిలకలుగానూ, కొన్నింటిని గోరింకలుగానూ, కొన్నింటిని పికిలిపిట్టలూ, పాలపిట్టలూ, నెమళ్లుగానూ ఇలాగ అనేకరకాల పక్షుల్ని చెయ్యి' అంది గోపీమోహిని.

శివసాయకుడు పిశాచాలరాజును ఒక ఎలుగుబంటిగా మార్చివేశాడు. అది అతని చేతిలోనుంచి వచ్చే కాంతి చూచి గబగబా పారిపోయింది. మిగిలిన పిశాచాల నన్నింటినీ అనేక రకాల పక్షులుగా మార్చివేశాడు. అవన్నీ చెట్లమీదికి వెళ్ళిపోయి తెల్లారుతోంది గదా అని పాటలు పాడడం మొదలుపెట్టాయి.

తెల్లవారిన తరువాత వాళ్ళు ముగ్గురూ గుర్రాలెక్కి బయలుదేరారు. మెల్లగా ప్రయాణం చేసుకొంటూ వెళ్ళి వెళ్ళి చివరకు వాళ్ళు అడవి దాటారు. అడవిదాటి వెళ్ళుతూ ఉంటే వాళ్ళకి త్రోవలో శబరవాడు కనిపించాడు. శబరవాడు వాళ్ళని చూచి చాలా ఆశ్చర్యపోయాడు.

'ఈ అడవిలోకి వెళ్ళి ఎలాగ తిరిగి వచ్చావయ్యా?' అన్నాడు శబరవాడు. 'నేను రావడమే కాకుండా గోపీమోహినినీ ఈ పిల్లనూ కూడా తీసుకువచ్చాను' అన్నాడు శివసాయకుడు. శబరవాడు గోపీమోహినిని గుర్తుపట్టి చాలా సంతోషించాడు. మణిమాలికని పరికించి చూచి 'ఈ అమ్మాయికి మా రాణీ గారి పోలిక ఉంది' అన్నాడు.

'మీ రాణీ గారంటే ఎవరు?' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అదే గోపీమోహిని తల్లి' అన్నాడు శబరవాడు.

వాడి మాటలకి వాళ్ళంతా నవ్వుకొన్నారు.

'నీవు వెళ్ళివచ్చావు గదా ఆ అడవిలో రాక్షసుల్లూ, పిశాచాలూ అవీ లేవా ?' అన్నాడు శబరవాడు.

'ఇప్పుడేమీ లేవు. అడవిజంతువులూ పక్షులూ కావలసినన్ని ఉన్నాయి' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'నిజంగానే !' అన్నాడు శబరవాడు.

'నిజంగానే' అన్నారు మణిమాలా గోపీమోహినీని.

శబరవాడు ఆ మాటలకు సంతోషించి వాళ్ళదగ్గర సెలవు తీసుకు వెళ్ళిపోయి తనవాళ్ళందరితోనూ ఆ మాట చెప్పాడు. వాళ్ళందరూ చాలా సంతోషించి ఆరోజునుంచీ ఆ అడవిలోనే కాపురం ఉండడం మొదలుపెట్టారు.

శివసాయకుడూ, మణిమాలా, గోపీమోహినీ కలిసి గుర్రా లెక్కి ఒక దేశంలోనుంచి వెళుతూంటే వాళ్ళకు ఒక ముసలివాడు కనిపించాడు. ఆ ముసలివాడు హిమాలయ పర్వతం దగ్గరికి శివసాయకుణ్ణి వెళ్ళమన్నవాడే. అతడు వాళ్ళను చూచి చాలా సంతోషించాడు. శివసాయకుడు అన్ని విషయాలూ నేర్చుకు వచ్చినట్లు చెప్పాడు.

'అవును. నాకు తెలుసును. కామదాహుడు నా శిష్యుడే. నేనే అతనికి అన్ని విద్యలూ చెప్పాను. గోపీమోహిని తండ్రి గదా అని నిన్ను అతని దగ్గరికి పంపించాను. నేను మళ్ళీ అతని దగ్గరికి సన్యాసి వేషంతో వెళ్ళిపోతున్నాను' అన్నాడు.

'కామబాహుణ్ణి తీసుకురావా ?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'అలాగే తీసుకు వస్తా'నని అతను వెళ్ళిపోయాడు.

తరువాత వాళ్ళు మళ్ళీ బయలుదేరి గోపీమోహిని రాజ్యం లోకి వెళ్ళారు. అక్కడ మంత్రులూ, పురోహితులూ, ప్రజలూ వాళ్లు రావడం చూచి ఎదురుగా వెళ్ళి పెద్ద ఉత్సవంతో ఇంటికి తీసుకువచ్చారు.

మణిమాలనూ గోపీమోహినినీ మేడలో దిగబెట్టి శివ సాయకుడు రాణీ సమాధి ఉన్న తోటలోకి వెళ్ళి ఆవిడను బ్రతికించాడు. బ్రతికించి మేడలోకి తీసుకువచ్చాడు. రాణీ గోపీ మోహినిని చూచి కౌగలించుకొని ముద్దుపెట్టుకొంది. తరువాత మణిమాలను చూచి ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చినట్టుంటే మరోమారు నిదానంగా చూచి 'మా అమ్మ, మా అమ్మ. నీవుకూడా వచ్చా వమ్మా! నీవుకూడా వచ్చావమ్మా!' అని కౌగలించుకొని ముద్దు పెట్టుకొంది.

'మణిమాల ఎవరే అమ్మా?' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'మణిమాల నీ చెల్లెలేనే అమ్మా. చిన్నప్పుడు నేను దాన్ని ఒళ్లో పదుకోపెట్టుకొని తోటలో నిద్రపోతూఉంటే ఎవరో తీసుకుపోయారు. దానికోసం అన్నిదేశాలూ వెదికాము. ఎక్కడా కనిపించింది కాదు. ఏమైపోయిందో అనుకొని ఊరుకొన్నాము' అంది రాణీ.

మణిమాలా గోపీమోహినీ కలిసి వాళ్ళమ్మతో శివసాయ కుడు తమర్ని ఎలాగ రక్షించాడో అంతా చెప్పారు. రాణీ శివ సాయకుణ్ణి చూచి ఎంతో మెచ్చుకొంది.

కొన్నిరోజులు పోయినతరువాత సన్యాసి కామబాహుణ్ణి తీసుకొని అక్కడికి వచ్చాడు. అందరూ అతన్ని చూచి చాలా సంతోషించారు.

కామబాహుడూ రాణీ తమ కూతుళ్ళ నిద్దరినీ శివసాయకుడి కిచ్చి పెళ్ళిచేయవలె ననుకొన్నారు.

శివసాయకుడూ సంతోషించాడు. మణిమాలా, గోపీ మోహినీకూడా సంతోషించారు. చాలా వైభవంగా వాళ్ళకు పెళ్ళి జరిగింది.

పెళ్ళి అయినతరువాత సన్యాసీ కామబాహుడూ కలిసి తపస్సు చేసుకోడానికి వెళ్ళిపోతా మన్నారు. ఆ రాజ్యానికి శివసాయకుణ్ణి రాజుగా చేశారు. వెళ్ళిపోతూ కామబాహుడు శివసాయకుడికి ఇచ్చిన తీగ తీసుకు వెళ్ళిపోయాడు.

'ఈ తీగ నీ కిప్పుడు అక్కరలేదు. అడవి భద్రంగా దాటడానికని నీకు ఇచ్చాను' అని వెళ్ళిపోయేటప్పుడు చెప్పాడు.

శివసాయకుడు కొన్నాళ్ళు అక్కడ ఉండి, తరువాత మణిమాలనూ గోపీమోహినినీ తీసుకొని తన తండ్రి రాజ్యానికి ప్రయాణ మయ్యాడు.

'మళ్ళీ చప్పున రండి' అని చెప్పి రాణీ వారిని పంపించి వేసింది. వాళ్ళకోసమని వాళ్ళమ్మా నాన్నా ఎదురుచూస్తున్నారు.

శివసాయకుడు ఇద్దరు చక్కని పెల్లలను పెళ్ళాడి, అన్ని విద్యలూ నేర్చుకొని వచ్చినందుకు తల్లీ తండ్రీ చాలా సంతోషించారు. అక్కడ కొన్నాళ్ళు వారు కులాసాగా గడిపారు.

కొన్నాళ్ళు తండ్రిగారి రాజ్యములోనూ, కొన్నాళ్ళు తన రాజ్యములోనూ ఉంటూ మణిమాలతోనూ గోపీమోహినితోనూ అన్యోన్యంగా ఉంటూ శివసాయకుడు ప్రజలను బాధపెట్టకుండా రాజ్యం చేశాడు. శివసాయకుడు మణిమాలకు ఒక పెద్ద మేడా, గోపీమోహినికి ఒక పెద్ద మేడా తన రాజ్యంలోనే కట్టించాడు.

వాళ్ళంతా సుఖంగా ఉన్నారు.